

Emek Güçleri İdeolojik Olarak Netleşmelidir

Argasdi'nin 11inci sayısı elinize bir ay erken ulaştı. 2006 yılı Mayıs'ından beridir aksamadan her üç ayda bir yayınlanan dergimizin periyodunu, yıl başlarında Ocak ayına denk getirmek için böyle bir düzenleme yaptık. Böylece her yıl ocak ayında, bir önceki yılın gündemini ve gelecek yıla dair öngörülerimizi de paylaşabileceğiz sizlerle.

Aslına bakarsanız bir önceki sayımızı iki aylık yaparak, periyodumuzu kısaltmak konusunda kendi kendimizi de sınamış

olduk. Gördük ki, iki aylık veya aylık bir periyodu tutturmamız da mümkün... Ancak şimdilik bunu yapmayacağız. Çünkü Baraka'nın faaliyetleri sadece Argasdi'den ibaret değil ve diğer alanların da zamana, kaynağa ve enerjiye ihtiyacı var. Maddi ve manevi imkanlarımızı olabildiğince rasyonel bir şekilde kullanmamız gereken günlerden geçiyoruz.

Bu sayımızda KTOEÖS'ün mayıs ayına damgasını vuran grevlerini merkeze alarak sendikacılık eksenli bir dosya oluşturduk. Mayıs ayında "Kıdemli Öğretmen" meselesi üzerinden yaşanan tartışmaların, sendikalar arası ilişkiler, emek hareketinin genel çıkarları ve öğrenciler ile ilgili boyutlarını ayrıntılı olarak incelemeye çalıştık. Bu arada KTOEÖS'ün son zamanlarda yürüttüğü tartışmasız en doğru iş olan LAÜ'deki örgütlenme girişimine de dosyamızda yer verdik. Sendikal mücadele eksenli bir sayı yaptığımızdan Memur-Sen'in Merkez Bankası'nda yürüttüğü haklı mücadele ve genel olarak sendikacılık üzerine yazıları da bu sayımızda bulabilirsiniz.

1 Mayıs, son yılların en kitlesel ve en coşkulu eylemlerine sahne oldu. Yıllardan beridir Dev-İş aracılığı ile emek hareketini kontrolü altında tutan CTP, bu yıl kontrolü kaybetti. Geçtiğimiz yıl, kimin hangi sloganı atacağına kadar belirlemeye çalışan, bunu kabul etmeyen kesimlere barikatlar kuran despot CTP mantığı; bu yıl Sarayönü'ne yalnız başına çıkmak zorunda kaldı. Tabii tüm bunlar bu kadar kolay ve olaysız olmadı. 1 Mayıs tarihi yaklaşırken, CTP elindeki tüm imkanları seferber ederek halkın gözünde kendi pozisyonunu güçlendirmeye, Sarayönü'ne katılacak insan sayısını arttırmaya çalışıyordu. Tüm televizyonlar, neredeyse tüm radyolar, Afrika ve Ortam dışında tüm gazeteler ve devletin haber ajansı dahil tüm kaynaklardan, halkın üzerine CTP propagandası boca edildi. İşbirlikçi sendikalar ve bağımsız sendikalar içindeki işbirlikçiler seferber edilirken, müdürler, müsteşarlardan başlayarak en uzak köydeki parti ocağına kadar her birime 1 Mayıs'a katılma talimatı veriliyordu. Ancak bu süreci gerçek bir hesaplaşma olarak gören geniş halk kitleleri, 1 Mayıs akşamında CTP'ye ciddi bir ders verdi. Maddi-manevi tüm imkanlarına rağmen, Kızıl 1 Mayıs'ın yarısına bile ulaşamayan, coşku ve emek eksenli talepler bakımından ise hiç esamesi okunmayan "hükümet kutlamaları"nın sonunda, CTP ders çıkaracağına daha da öfkelenildi. Başbakan bağımsız sendikaları bölücülükle suçlarken, CTP Gençlik Kolları bölünmede tek gerekçenin "CTP Düşmanlığı" olduğunu ilan ediyordu. En azından Sarayönü'ne giden sendikaların "CTP dostu" olduğunun kabulü olan bu açıklamadan sonra ise Dev-İş'ten bomba gibi bir haber geldi: "DAÜ Bir-Sen Dev-İş'ten ihraç edilmiştir."

Başarılı 1 Mayıs mitingi sonrasında emek ve barış güçleri açısından ciddi bir çıkış imkanı sunan LAÜ'deki sendikalaşma mücadelesine yüklenmek gerekiyordu. Ancak KTOEÖS'ün yanlış bir strateji ve gereksiz bir taktiksel yaklaşımla ortaya sürdüğü "Kıdemli Öğretmen" konusu tüm gündemi işgal ediverdi. İlerleyen sayfalarda ayrıntılı olarak tartıştığımız bu konu öylesine bir gürültü kopardı ki, sadece LAÜ değil

Merkez Bankası'ndaki grev de görülmez, duyulmaz oldu. Merkez Bankası'nda yaşananlar; TC'den atanan bir Genel Müdür'ün Kıbrıs Türk halkını yok sayan "Adana'dakiler gibi olun" açıklaması, TC Devletinin Merkez Bankası'na grev kırıcı göndermesi ve yine TC tarafından Merkez Bankası by-pass edilerek Ziraat Bankası'nın grev boyunca "yasa dışı Merkez Bankası" olarak kullanılması gibi ciddi meselelerdi. Kıbrıs Türk halkının yıllardan bu yana TC hegemonyasına karşı vermekte olduğu onur mücadelesi, Merkez Bankası'nda yaşananlarda kendine ciddi dayanak noktaları bulabilirdi. Ancak gerek Memur-Sen'in sağ bir sendika olmasından kaynaklı önyargılar, gerekse de eğitimde yaşanmakta olan grevlerin verdiği savunmacı ruh hali, bu müthiş fırsatı değerlendirmeye imkan vermedi. Gene de emeğin ve emekçinin haklarını gerçekten savunmak isteyen herhangi bir sendikanın karşısında bulacağı gücün TC olduğu böylece görülmüş oldu.

Gerçi Merkez Bankası'nda kaçmış olan fırsat henüz LAÜ'de kaçmış değil. Ancak ciddi bir inisiyatif kaybının söz konusu olduğu da gerçek. Halkımız tüm kesimleri ile LAÜ'deki emekçileri destekliyor da olsa, emek güçleri hem gerçek bir önderlikten yoksun hem de birlikte hareket edebilme reflekslerini pek zorlamıyorlar. Durum böyleyken

Sendikalar, birbirlerine karşı önyargılarını bir kenara bırakarak, emek hareketinin genelinin çıkarına olan bu sendikalaşma mücadelesine tam destek vermeli.

LAÜ açısından da işler pek iç açıcı görünmüyor. 1 Mayıs'ta yakalanan hava tekrar yakalanabilir, tüm kesimler LAÜ hedefi ekseninde biraraya gelebilirse, sadece LAÜ açısından değil genel olarak sendikal örgütlülük açısından çok ciddi bir potansiyel açığa çıkacaktır. Tüm emek güçleri dikkatini LAÜ'ye yönlendirmek zorundadır. Sendikalar, birbirlerine karşı önyargılarını bir kenara bırakarak, emek hareketinin genelinin çıkarına olan bu sendikalaşma mücadelesine tam destek vermeli.

Ülkemizde neo-liberal politikaları uygulamak misyonu ile hükümet koltuğuna oturan CTP, elini uzattığı her alanda kaos ve kargaşa yaratıyor. Bu sadece CTP ile ilgili bir olgu değildir. Bu sonuç neo-liberal politikaların karakterinden kaynaklıdır. Bugün, eğitim, sağlık, Karpaz, ekoloji, sendikal yaşam, ulaşım, elektrik vb. her alanda emek düşmanı politikalarla saldırıya geçen sermaye, tüm gücünü CTP'de birleştirmiş durumdadır. Üstelik bu saldırıda yeri geldikçe asker ve polis gibi kolluk kuvvetleri de kullanılmaktadır. Neredeyse her eylem ve gösteride, yaşanan her grevde polisler elleri coplarında hazır bekliyorlar. Sendika başkanları tutuklanıyor, eylemciler polis şiddeti ile sindirilmeye çalışılıyor. CTP gerçek bir iç savaşın kurmay partisi gibi hareket ediyor. Hem işbirlikçileri aracılığı ile heryere sızıyor, hem sürekli bir ideolojik manipülasyona hem de polis şiddetine başvuruyor. Bu koşullar altında emek güçlerinin sadece fiziki güç biriktirmeye değil, ideolojik bir netleşmeye de ihtiyacı vardır.

Baraka Kültür Merkezi olarak, bu kavgada emek güçlerinin yanında saf tutmuş durumdayız. Şimdilik alternatif medya cephesinde yeni bir adım attık: Baraka'nın eylem ve etkinliklerinin haberlerine daha kolay ulaşabileceğiniz web sitemizi www.baraka.cc adresinden yayına soktuk. Argasdi'nin tüm eski sayılarına da bu adresten ulaşabilirsiniz. ☒

**Münür Rahvancıoğlu, Besim Baysal
Halil Karapaşaoğlu, Şifa Alçıcioğlu**

SAHiBi
Baraka
KÜLTÜR MERKEZİ
"BAŞKA BİR KÜLTÜR MÜMKÜN"

Esen Sokak, Mine Mazlum Apt. 12/2
Dumlupınar Lefkoşa
0392 225 29 33
argasdi@yahoo.com
barakakulturmerkezi@yahoo.com
Baskı: Selva Offset Ltd. 2236007

Argasdi, ehlileştirilemeyen bir ottur.

*Susuz, güneşsiz de kalsa, bıkmadan usanmadan,
başkalarını bıktırmak pahasına inatla bitiveren bir ot!*

Argasdi, Baraka Kültür Merkezi'nin kolektif olarak oluşturduğu değerleri çerçevesinde, toplumu, dünyayı, politikayı, sanatı ve kültürü kavrayışını okurlarıyla paylaşmak ve tartışmak için bir ifade aracıdır.

Açık söylemek gerekirse -ki gerekir- yazarları, çizerleri ve muhabirleri taraflıdır. Eşitlikçi, özgürlükçü, cinsiyetçilikten ve milliyetçilikten uzak, ekolojist, anti-kapitalist taraftan yazarlar, çizerler.

Argasdi, yazarları ve okurları tarafından yaşatılmayı ilke edinir, reklam almaz.

Okurlarının eleştirisi ve katkılarını tartışmaya, kendini ve okurlarını daha iyiye, daha güzele doğru evriltmeye açıktır. Hatta buna bayılır...

Argasdi'de yer alan görüşler, sadece yazarına değil Baraka Kültür Merkezi'ne de mal edilebilir.

KTOEÖS ve LAÜ Grevi

Sıfa Alçıcıoğlu
sifa_alcicioglu@yahoo.com

Sendikalaşma
adına dev adımlar
atılan bir ülkede

yaşamıyoruz. Ancak, sendikalaşmanın gerekli olduğunu ve bu yüzden birşeyler yapılması gerektiğini bilen bir ülkede yaşıyoruz. Bu bağlamda, ülkemizde son zamanlarda adından bahsettiren sendikalardan birisi Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası'dır.

KTOEÖS, özel sektörde de ve özelleştirme yapılan kurumlarda da örgütlenmenin ve sendikalaşmanın gerekliliğini savunan ve bunun böyle olması için elinden geleni yapan bir sendikadır. "LAÜ EYLEMİyle" bunun en güzel örneğini göstermiştir. LAÜ'de örgütlenme girişimleri başlatmış ve bu yüzden 8 akademisyen LAÜ rektörlüğü ve hükümet tarafından işten çıkarılmış, 9 çalışan da süresiz izne tabi tutulmuştur. Bu haksız ve gerici politikaya karşı başlatılan mücadele devam etmektedir. Meclis binası önüne kurulan çadır, Lefke Avrupa Üniversite'nde devam eden eylemlilik ve başlatılan imza kampanyası mücadelenin bir kanıtı durumunda kendisini göstermektedir.

KTOEÖS, haziran ayı içerisinde LAÜ akademisyenleri için destek ziyaretleri de başlatmıştır. Dayanışmanın bir göstergesi konumunda olan bu ziyaretler sırasında, KTOEÖS Genel Sekreteri Tahir Gökçebel'in imzasıyla hazırlanan bir belge imzalamaları için kurumlara sunulmaktadır. Belgede; hükümet edenlerin üniversiteye sahip çıkması, huzur ve güven ortamı yaratması ve bunun için de işten çıkarılanların derhal göreve iade edilmesi, sendikalaşmanın devlet-hükümet eliyle engellenmemesi ve derhal toplu iş sözleşmesi imzalanması isteniyor. Birçok sendika ve siyasi parti tarafından kabul edilen imza kampanyası gelişerek devam etmektedir.

Özel sektörün gelişmesi, ne yazık ki paralelinde özel sektörde çalışanların haklarını da geliştirmiyor. Çünkü, genelde çalışanların toplu sözleşme hakları hükümet ve patronlar tarafından gasp ediliyor. Her şeyden önce sendikalaşmak; bir haktır ve bu hak

CTP Hükümeti, ağzında sakız gibi dolanan, "eğitimde grev olmaz, dünyanın hiçbir yerinde eğitim için grev yapılmaz" söylemiyle halkımıza masallar uydurmaktadır. Oysaki dünyanın her yerinde özellikle eğitim gibi önemli bir konuda eylemler ve grevler olmaktadır.

özel sektör, devlet çalışanı farketmeksizin herkesindir. Özelleştirilmiş alanlarda çalışan işçilerin, öğretmenlerin de bu hakka sahip olması gerekir. Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi'nde geçen yıl yapılan işçilerin eylemi sırf özel

üniversitelerin tahammülsüzlüğü sonucunda despotça bastırılmış, çalışanların işten atılma gerçeğiyle karşılaşmaları geri adım atmalarına neden olmuştu. Böyle bir olay moral bozucu olmakla birlikte insanların kendilerini iş yerlerinde güvende hissedememesi gibi sorunlara da neden oldu. İşte bu yüzden KTOEÖS'ün LAÜ'deki akademisyenlerin hakkını korumak için koyduğu eylem kararı gayet yerinde bir karardır.

LAÜ'de gerekçesiz bir şekilde işten çıkarılan öğretim elemanlarıyla başlayan eylemlilik süreci; sendikacıları tutuklama hatta darp etme, sendikalar arasında gerginlik yaratmaya kadar bir çok

LAÜ'de gerekçesiz bir şekilde işten çıkarılan öğretim elemanlarıyla başlayan eylemlilik süreci; sendikacıları tutuklama hatta darp etme, sendikalar arasında gerginlik yaratmaya kadar bir çok olumsuzluğu da beraberinde getirmiştir. Hükümetin uzlaşmaz tavrı da olayların bu günlere gelmesine neden olmuştur.

olumsuzluğu da beraberinde getirmiştir. Hükümetin uzlaşmaz tavrı da olayların bu günlere gelmesine neden olmuştur. Lefke bölgesi için önemli bir ekonomisi olan LAÜ'de olan olaylar bölge halkının da tepkisine neden olmuştur. Bölgede yaşayan ve çalışan insanlara hem maddi hem de manevi olarak yapılan bu zulüm onların da huzurunu kaçırmıştır.

Eylem ve sendikalara karşı olan CTP Hükümeti, ağzında sakız gibi dolanan, "eğitimde grev olmaz, dünyanın hiçbir yerinde eğitim için grev yapılmaz"

söylemiyle halkımıza masallar uydurmaktadır. Oysaki dünyanın her yerinde özellikle eğitim gibi önemli bir konuda eylemler ve grevler olmaktadır. Güney Amerika'da öğretmenler daha iyi eğitim şartı için polisle çatışmakta ve hatta kayıplar vermektedir.

İngiltere'de geçen yıl yirmi yıl aradan sonra öğretmen maaşları için greve gidilmiştir. Parasız eğitim için uğraşan; günü

okullarda okuyan ve çalışan kişilerce geldiğinde özel okullarda okuma hakkı için eylem yapan, Fransa'da ayaklanan öğrencilere ne demeli?

Özelleştirmeci ve serbest piyasacı olan hükümetin sendikalara karşı beslediği olumsuz tavra hak ettiği yanıtı emekçiler; örgütlenerek, haklarını savunarak verecektir. Sendikalar; işçi sınıfının, çalışanın kısacası emekçinin; dayanağıdır. Sendikalaşmak bir haktır ve eğer bu hak elde edilemiyorsa; gerektiğinde grevle, gerektiğinde eylemle bu hak için savaşıılır. Baraka, KTOEÖS'ü bu tavrından dolayı desteklemeye demokrasiden nasibini almamış Lefke Avrupa Üniversitesi yönetimini ve LAÜ yönetiminin tavrına çanak tutan hükümete karşı her türlü eyleme devam edecektir. ☒

DP, YKP ve KSP'den de KTOEÖS'e LAÜ desteği...

LAÜ yönetimine karşı herkes birle

Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası (KTOEÖS)'ün Lefke Avrupa Üniversitesi (LAÜ) akademisyenlerine destek isteme amacıyla, sendika ve siyasi partilere başlattığı ziyaretler sürüyor. Adnan Eraslan başkanlığındaki KTOEÖS yetkilileri, dün, Demokrat Parti (DP) Genel Başkanı Serdar Denktaş'ı ziyaret etti ve Serdar Denktaş'ın da desteğini aldı. KTOEÖS, ziyaretleri sırasında, Genel Sekreteri Tahir Gökçebel'in imzasıyla hazırlanan bir belge belgeyi imzalamaları için parti ve örgütlere sunarken; belgeye imza atanlar da, KTOEÖS'e LAÜ konusunda destek

vererek konunun takipçisi olacaklarını belirtiyor.

ERASLAN DP'yi ziyaretlerinde konuşan KTOEÖS Başkanı Adnan Eraslan, KKTC'de iş barışının bozulduğunu ve her sektörde sıkıntılar yaşandığını savundu ve Anayasa'ya göre, çalışanların sendikalaşma, toplu sözleşme ve grev yapma hakkı bulunduğunu belirtti. LAÜ'deki mevcut sistem, mütevelli heyetinin ve rektörün duruşu nedeniyle akademisyenlerin, örgütlenme ih-

duyduğunu kaydeden Eraslan, başlattığı andan itibaren çıkarmaların başladığını

DENKTAŞ DP Genel Başkanı Serdar Denktaş'ın da desteğini aldı. KTOEÖS, ziyaretleri sırasında, Genel Sekreteri Tahir Gökçebel'in imzasıyla hazırlanan bir belge belgeyi imzalamaları için parti ve örgütlere sunarken; belgeye imza atanlar da, KTOEÖS'e LAÜ konusunda destek

“Grev” Var, Grev Var!

Münür Rahvancıoğlu
munurrahvancioglu@yahoo.com

Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası'nın (KTOEÖS) Mayıs ayı içerisinde gerçekleştirdiği grevler, Kıbrıs Türk halkını birçok bakımdan etkilemiş ve sendikacılık, eğitim, siyaset, grev gibi onlarca konuda çeşitli tartışmalara vesile olmuştur. Biz bu yazıda, söz konusu grevleri ve yarattığı tartışmaları değerlendirirken konuya toplumsal muhalefet ve Kıbrıs Türk halkının bütünsel çıkarları perspektifinden bakacağız.

Grev kararının alındığı günlere gelirken Kıbrıs Türk toplumsal muhalefeti ciddi bir ivme yakalamış durumdaydı. Kıbrıs Barış Platformu içerisinde birlikte hareket eden KTÖS (Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası) ve KTOEÖS'ün kararlı tavrı sonucunda geçtiğimiz yıl “CTP aleyhine slogan attırmam” diyen 'partili sendikacılar'la yollar ayrılmış, hükümetin organize ettiği kutlamaların iki katı ve çok daha coşkulu bir kitle ile 1 Mayıs alanına girilmişti. 1 Mayıs sonrasında oluşan zafer havası ile birlikte emek güçleri, neo-liberal CTP hükümetinin karşısında yıllardan sonra ilk kez savunma değil saldırı pozisyonuna geçebilecek bir moral donanım içerisindeydiler. Üstelik hamle avantajı gerçekten de emek güçlerinin elinde gibi görünüyordu. Çünkü, birkaç aydan beridir Lefke Avrupa Üniversitesi'nde örgütlenme çabalarını sürdüren KTOEÖS, Lefke bölgesinde CTP milletvekillerini bile kapsayan yaygın bir onay olarak toplumsal meşruiyetini pekiştirmiş, şimdi tüm diğer sendikal yapıları etrafında toplayan bir çekim merkezi haline gelmekte idi. Bu mücadelede, başta KTÖS olmak üzere neredeyse tüm sendika, sol-parti ve demokratik kitle örgütleri LAÜ'deki sendikalaşmayı destekliyor, burada elde edilecek bir kazanımın tüm üniversitelerde sendikalaşmanın yolunu açacak bir karar makinesi işlevi göreceğini, üstelik CTP'nin “ben bilirim”ci tavrına ciddi bir tokat olacağını hissediyordu. KTÖS, hiç çekinmeden LAÜ sürecinde KTOEÖS'e destek vererek Lefke bölgesindeki okullarda bir günlük dayanışma grevi ilan etmişti. 1990'lı yıllardan bu yana defalarca ispatlandığı gibi; bu iki ilerici sendika ne zaman yanyana gelip birlikte hareket etmeye başlasa, egemenlerin uykularını kaçırarak bir potansiyel açığa çıkmaktaydı. CTP'nin neo-liberal uygulamaları karşısında LAÜ'yü bir kale haline getirmek ve tek yumruk olup hükümetin suratında patlamak, yapılması gereken net ve açık iş idi... Ancak ne yazık ki böyle olmadı.

11 Mayıs 2008 tarihinde basına bir açıklama yapan KTOEÖS Yönetimi “örgütlü olduğu tüm ana okul, ilkokul, ortaokul, lise, meslek lisesi, Milli Eğitim ve Kültür Bakanlığı, İngilizce Dil Eğitim Merkezi, Atatürk Öğretmen Akademisi ve Lefke Avrupa Üniversitesi'nde grev

uygulayacağını” duyurdu. Grevin gerekçesi ise “hükümetin LAÜ'de toplu sözleşmeye imza koymaması ve Öğretmenler Yasası'ndaki kıdemli öğretmen tefsirini içeren 25'inci maddenin kaldırılmış olması” olarak açıklandı. Bu karar açıkça LAÜ bombasının fitilini ateşlemek amacıyla alınmıştı. Ancak birçok yönden sorunlu bir stratejiye ve yanlış uygulamaya dayanan karar, sonuçta olduğu gibi geri tepti.

Öncelikle, sadece KTOEÖS için değil Kıbrıs Türk halkının tüm devrimci-ilerici-

destekten mahrum kalıyordu. Bir iki küçük sendikanın destek açıklaması ise “grev gerekçesinin ne olduğu”na ilişkin

tartışma içerisinde boğulup gitti.

Grev gerekçesi ne idi? KTOEÖS'ün ilk yaptığı açıklama iki ayak üzerine oturuyordu: LAÜ ve Kıdemli Öğretmen Tefsiri. Kıdemli Öğretmen Tefsiri denen olgu öylesine karmaşık, öylesine hukuksal yorum labirentlerinde dolaşan bir konuydu ki, bununla ilgili hükümetin getirdiği suçlamalar ve kamuoyunun anlama çabalarına yanıt vermekle boğuşan

Açık ve net bir şekilde görülmüştür ki, öğretmeni, öğrenciyi ve veliyi eğitimdeki eşit özneler olarak görmek gerekir, stratejik ittifakları görmezden gelerek yola çıkmak tüm emek güçlerine zarar verir ve emek güçleri mücadelelerini dolaylımlar üzerinden değil tartışmasız hedefler üzerinden yürütmelidirler.

demokrat çevreleri için can alıcı önemdeki LAÜ sürecine dair geliştirilecek böylesi bir manevra ile ilgili olarak, KTOEÖS üyesi öğretmenler dahil hiçkimse bilgilendirilmemişti. Üstelik ister kabul etsinler ister kabul etmesinler stratejik müttefik konumundaki KTÖS ve KTOEÖS arasındaki kanayan yara; **ilkokul öğretmenlerinin hangi sendikanın örgütlenme alanına girdiği tartışması**, tamamen gereksiz, yersiz, zamansız ve özensizce gündeme getiriliyordu. Tarihsel olarak KTÖS ilkokul öğretmenlerinin, KTOEÖS ise orta ve lise öğretmenlerinin sendikasıdır. KTÖS kendi sendikal örgütlenme anlayışı gereği ilkokul öğretmenleri dışında üye yazmazken, KTOEÖS ise iş kolu sendikacılığını savunduğu iddiasıyla ilkokul öğretmenlerini de üye yazmaktadır. KTOEÖS'de örgütlü 50-60 kadar sağ görüşlü ilkokul öğretmeni dışındaki tüm ilkokul öğretmenleri ise KTÖS'de örgütlüdür. **İşkolu sendikacılığı ve işyeri sendikacılığı** tartışması bambaşka bir bağlamın konusuyken, hiçbir ilgisi olmayan bir zeminde bu konuyu gündeme getiren KTOEÖS, anında KTÖS tarafından kınanmıştır. KTÖS, ilkokul öğretmenlerinin greve çıkmayacağını ve ilkokullarda örgütlü sendikanın kendileri olduğunu duyurduğunda, hem bir dayanışma grevinin gerçekleşmeyeceği netleşiyor, hem de hükümetin gazetesi “Yenidüzen” zevkten dörtköşe bir şekilde bu açıklamayı manşete taşıyordu. Bunun sonucunda KTOEÖS, tamamen kendi yöneticilerinin öngörüsüzlüğü ve stratejik müttefikinin hassasiyetlerine kıymet vermeyen yaklaşımı sonucunda, büyük bir

KTOEÖS Yönetimi süreç içinde LAÜ konusunu kendisi bile unuttu.

2005 yılında imzalanmış olan protokol gereği bareminin tavanına gelmiş olan öğretmenlere Kıdemli Öğretmen tahsisatı olarak kademe ilerlemesi verilmekteydi. Ancak gene aynı protokolda bu tahsisatın emekliliğe yansımaması da öngörülmüyordu. 2006 yılında sendikanın talebi üzerine bu uygulamanın değiştirilmesi ve yerine 20 yıllık öğretmene “B Öğretmen”, 25 yıllık öğretmene “A Öğretmen” statüsü kazandırılarak kademe ilerlemesi verilmeye devam edilmesi karara bağlanmıştı. Üstelik bu yeni uygulama ile sadece Kıdemli Öğretmen statüsü kaldırılarak yerine A ve B Öğretmen statüleri getirilmiyor; söz konusu kademe ilerlemeleri artık emeklilik maaşına da yansıtılmaya başlanıyordu. Her anlamda öğretmenin haklarını ileriye götüren bu uygulamanın yasaya yazılış şekli net ve anlaşılır olmadığından on bir tane öğretmenin maaşının hesaplanması sırasında bazı hatalar olmuş, sendika da bu hataları, “yasadan kıdemli öğretmen tefsirinin kaldırılmış olmasına” bağlamıştı. İşte grev gerekçesi buydu...

Grev kararının alınması üzerine; hükümet söz konusu öğretmenlerin eksik ödenen maaşlarını anında ödeyerek bir yanlışlık yapıldığını duyurdu. Aynı açıklamada hükümet, Kıdemli Öğretmen tefsirinin kaldırılarak yerine A ve B Öğretmen tanımlarının getirildiğini, bu uygulama ile eskiden emekli maaşlarına yansımaya artışı olan emekli maaşlarına da yansıtacağını ve bazı öğretmenlerin maaşlarının eksik yatmasının bir yanlışlık

olduğunu söylüyordu. Ancak sendika, yanlış uygulama düzeltildiği halde, ısrarla **yasal düzenlemenin netleştirilmesini** talep ederek, bir hak ilerlemesi değil hak gerilemesi olduğu iddiasını savunmaya başlayınca, artık LAÜ'de sendikalaşma konusu hiçbir şekilde gündeme gelmez oldu. Hatta hükümet yetkilileri ortada bir hak gerilemesi olmadığını gösteren her açıklamalarından sonra, "sendika bunu mazeret yapıyor esas konu LAÜ'dür" diyerek, savunmadan saldırıya geçmeye bile başladı. Böylece konu LAÜ ekseninden hızla uzaklaşmış oldu. Kamuoyu artık; "Kıdemli Öğretmen nedir?", "A Öğretmen nedir?" "Yasa nasıl yazıldı?" "Hangi yorum doğrudur?" gibi konuları tartışmaya başlamıştı...

K T Ö S ' ü n desteğini daha b a ş t a n kaybeden, LAÜ konusunu artık gündeme bile getirmeyen ve K i d e m l i Öğretmen tefsiri ile ilgili konuyu üyelerine bile anlatamayan K T O E Ö S y ö n e t i m i , toplumun tüm kesimlerinden

yükselmeye başlayan homurtulara kulaklarını tıkayarak **greve devam** kararını her gün yinelemeye başladı. Mayıs ayının ortaları geçildiğinden eğitim döneminin sonuna da yaklaşmıştı. CTP kodamanları her zamanki gibi belden aşağı çalışarak, önce savunma pozisyonuna ittiği sendikayı, iki cephede daha sıkıştırmaya başladı: Eğitimin diğer özneleri (veliler ve öğrenciler) ve 19 Mayıs!

Sendikanın anlamsız bir şekilde ve sürekli olarak görmezden gelme alışkanlığına sahip olduğu **lise öğrencileri**, tek tek okullarda eylemler düzenlemeye başladı. Hükümet, öğrencileri eğitimde grev yapılmasına karşı "**eğitim hakkımız engelleniyor**" temelinde toparlamaya çalıştı ancak açıkça başarısız oldu. CTP'li veliler genel olarak ikiye ayrılır, CTP yöneticileri ve CTP üyeleri! CTP yöneticilerinin çocukları çoğunlukla paralı özel okullarda okuduklarından bu sürece müdahil olamadılar. CTP üyelerinin çocuklarının büyük çoğunluğu ise işçi ve memur çocuklarıdır. Bu gençler doğru bir refleks göstererek "eğitimde grev olmaz" söylemini bayraklaştırma teklifini reddettiler. Yer yer bu sloganların duyulduğu doğrudur. Ancak liselilerin eylemlerine damgasını vuran talep sendikayı değil Eğitim Bakanlığı'nı hedef alan "madem ki bakanlık sendika ile uzlaşmıyor **sınavları iptal etsin**" talebi oldu. Bu talep öylesine ciddi bir kitlesellikte yankı buldu ki, sonuçta Bakanlık sınavları iptal etmek zorunda kaldı. Diğer yandan **veliler de örgütlenmeye ve arabuluculuk**

yapmaya çalıştılar. Daha çok hükümete yakın açıklamalar yapan velilerin söylemleri grev hakkını tartışmaya daha hevesli olduklarını gösteriyordu. Ancak sonuçta eğitimin tek öznesinin öğretmenler ve onlar adına sendika olmadığı; veliler ve çok daha fazla öğrencilerin de dikkate alınması gerektiği açıkça ortaya çıktı. KTOEÖS, daha önce de öğrencileri özne kabul etmeyen, eylemlerini öğrenciler ile eşit ilişki üzerinden kurgulamayan, otoriter tarzı nedeniyle taraflardan eleştirilmişti. Ancak ne yazık ki geçmiş deneyimlerden ders çıkarılmadığı bir kez daha görülmüş oldu...

19 Mayıs cephesinde ise olaylar tam bir trajediye dönüştü. Grevler nedeniyle 19 Mayıs provaları da yapılamamaktaydı. Bunun üzerine sözde milliyetçilik karşıtı

CTP, yaygarayı b a s t ı : "KTOEÖS'ün a m a c ı 1 9

Grev biterken, 1 Mayıs meydanını dolduran kitlelerin daha 4 hafta önceki hükümet karşıtı coşkusu, sanki yıllar önce gerçekleşmiş bir zaferin anısı kadar uzakta kalmıştı.

M a y ı s ' ı yaptırımaktır ! Sonuçta 19 M a y ı s

kuşlamaları, Bakanlığın inisiyatifi ile öğretmenler by-pass edilerek yapıldı. Ancak bir kez geri çekilmeye başlayınca bunun nerelere varacağına ibretlik bir göstergesi olarak KTOEÖS, 19 Mayıs günü "**Atatürk'e Saygı Yürüyüşü**" düzenledi. Üstelik 19 Mayıs kutlamalarına katılmayan beden eğitimi öğretmenlerini ortada bırakan sendika başkanı, "*sendikamız bugün grevde değildir, beden eğitimi öğretmenleri asker kendilerini fırçalamasın diye kutlamalara kendi inisiyatifleri ile katılmamışlardır*" diyerek kendi üyesi olan beden eğitimi öğretmenlerini resmen hedef gösterdi. Hiçbir örgüt bilinci, hukuğu veya etiğine yakışmayan bu açıklama sendikacılık tarihimize kara bir leke olarak geçti.

Mayıs ayının ilk haftasındaki muhalif enerji ve dinamizm, aynı ayın son haftasında sendikalar arası bölünme, hükümetin stratejik üstünlüğü, LAÜ konusunun gündemden düşmesi, öğrenciler ve veliler tarafından dışlanmış ve kendi üyesine bile derdini anlatamayan bir sendika yönetimi manzarasına dönüşüvermişti. Hükümet, sendikayı yeterince yıpratmış olduğuna, muhalif dinamizmi yeterince örselediğine ve karşıtı unsurların hertürlü inisiyatifi kaybettiğine kanaat getirerek artık sürece son noktayı koyabilirdi: "Yaramaz ve mızıkçı" sendika yönetimine "büyükklük" gösteren CTP, zaten var olan uygulamayı ve zaten var olan ancak yanlış yorumla açık düzenlemeyi daha açık bir şekilde yasaya yazmaya söz verdi. Grev fonlarını tüketen, toplumsal meşruluğunu tamamen yitiren ve

meteliğe kurşun atar hale gelen sendika da grevi kaldırdı! En başta grev gerekçesi olarak sunulan "LAÜ'deki toplu sözleşme konusunun çözümlenmediği" gerçeğini ise kimse gündeme getirmedi. Grev biterken, 1 Mayıs meydanını dolduran kitlelerin daha 4 hafta önceki hükümet karşıtı coşkusu, sanki yıllar önce gerçekleşmiş bir zaferin anısı kadar uzakta kalmıştı.

Bu sürecin sonunda; Kıbrıs Türk halkı içerisinde bulunan en kitlesel, en güçlü ve en meşru odaklardan biri olan KTOEÖS'nin yönetimi, ne yazık ki sadece kendine ve öğretmenin statüsüne değil, Kıbrıs Türk halkının mücadele azmine de ciddi bir darbe indirmiştir. Ancak KTOEÖS üyelerinin sendikalarını yalnız bırakmayan ve örgütlü bilince sonuna kadar güvenen disiplinli tavrı, her türlü övgünün ötesindedir. KTOEÖS üyeleri, sendikalarının grev kararına sonuna kadar uymuş, greve çok yüksek bir katılımıla

iştirak etmişlerdir. Sendikal örgütlülüğün öğretmenin en önemli gücü olduğunun ve bu örgütlülüğü kaybederlerse başka hiçbir şey kazanma şansları olmadığını bilinciyle, sendikalarının etrafında sıkı sıkıya kenetlenen öğretmenler, hem kendi yöneticilerine hem de geriye kalan tüm halk kitlelerine ciddi bir ders vermişlerdir. Bu grevden geriye kalan en önemli ders budur. **Böylesi bir inanç ve irade ile donanmış bir kitleye yöneticilik yapan insanların ise, hissetmesi gereken sorumluluk çok çok daha fazladır.**

Açık ve net bir şekilde görülmüştür ki, öğretmeni bilgilendirmeyi, öğrenciyi ve veliyi ise eğitimdeki eşit özneler olarak görmeyi savaşılamayacak bir görev telakki etmek gerekir. Açık ve net bir şekilde görülmüştür ki stratejik ittifakları görmezden gelerek yola çıkmak sadece KTOEÖS veya KTÖS'e değil, tüm emek güçlerine zararlı olacak bir yaklaşımdır. Açık ve net bir şekilde görülmüştür ki, **emek güçleri mücadelelerini dolaylımlar üzerinden değil tartışmasız hedefler üzerinden yürütmelidirler.** LAÜ mücadelesine destek olacak diye her türlü kazanımı berhava etmek hiçkimsenin hakkı değildir.

Şimdi yapılması gereken bu dersleri tartışmak, bilgi dağarcığımıza eklemek ve LAÜ'de hala devam eden sendikalaşma mücadelesinde KTOEÖS'ün yanında saf tutmaktır. KTOEÖS orta eğitimde örgütlü öğretmenlerin kolektif beynidir, Kıbrıs Türk halkının ise gözbebeğidir. Mücadelemiz, zafere ulaşmadan önce, doğruların bulunması için elbette bazı yanlışlardan geçecektir. Önemli olan hatalarımızın üstünü örtmemek ve onlardan öğrenmektir.☒

“Grev” Var, Grev Var!

İşyeri Sendikacılığı Mı? İškolu Sendikacılığı Mı? Toplumsal Hareket Sendikacılığı

Besim Baysal
besimbaysal@lycos.com

Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası son grevi ile aşağı yukarı bir aylık bir süre halkımızın gündemini belirledi.

Yapılan tartışmalar ve grevin stratejik konumlanışı; hükümete ve yayın organlarına, mücadelenin zayıf noktasına iyi bir saldırı yapma fırsatı sundu. KTOEÖS'ün LAÜ'deki sendikalaşma mücadelesini ve öğretmenlik kademeleri ile ilgili tavrını kamuoyu nezdinde gölgede bırakacak kadar üzerine gidilen KTÖS ile olan çelişkisi; hükümet gazetelerinde, radyo ve televizyon kanallarında günlerce kullanıldı. KTOEÖS'ün işkolu sendikacılığına giden teorik çıkışı sonucunda, KTÖS'ün geleneksel tabanı olan ilkokul öğretmenlerine ve ilkokullara yönelik yaptığı açıklamalar, doğal olarak KTÖS'ten tepki gördü. Bu tepkinin hesaplanmaması KTOEÖS'ün grevini sonuca ulaşmada zorlamasına rağmen, ilişkilerin düzeltilmesi için zaman kaybedilmesi ortadaki güvensizliği daha da artırdı.

KTÖS ve KTOEÖS birlikteliğe girip rejim karşıtı pozisyonlarını alırken Kıbrıs Türkleri için uzun soluklu bir mücadele başlattılar. Geçmişte Kıbrıs Türk halkının biraraya gelerek Kıbrıs Sorunu'na çözüm ve Türkiye'den gelen ekonomik paketlere hayır dediği tüm direnişlerin ana halkasını oluşturan bu iki örgüttür. Bu iki sendikanın işkolu sendikacılığı mı, işyeri sendikacılığı mı? diye tartışarak toplumsal muhalefetin uzun soluklu bir mücadeleyi başlatmasını engellemeleri tarihsel olarak en büyük hataları olacaktır. KTÖS ve KTOEÖS'ün her zaman mücadelenin merkezini oluşturdukları, muhalefeti biraraya getirdikleri, güçlerini birleştirdiklerinde ise Türkiye'nin Kıbrıs'ın kuzeyindeki hegemonyasını sarstıkları gün gibi ortadadır. KTÖS'ün LAÜ'deki sendikalaşma girişiminde KTOEÖS'ün yanında yer almasına rağmen yapılan "ilkokullarda grevdeyiz" açıklaması, LAÜ'deki mücadelenin destekten yoksun kalmasına yol açarken, işyeri sendikacılığını işkolu sendikacılığından daha ileri bir nokta gibi göstermeye çalışan KTÖS'ün açıklaması ise grevdeki bir sendikanın medya organlarının büyük bir çoğunluğu tarafından ezilmesini sağlayan talihsiz açıklamalar olarak gündeme girmiştir.

Tarihsel olarak işyeri sendikacılığı, emeğin sistemle mücadelesinde ilk yöntemlerden biri ve kazanımları itibarıyla belki de en çok kazanıma sahip şeklidir. Ancak kapitalist sistem de 50 yıl önceden bugüne kadar emekle mücadelesinde çeşitli yöntemler geliştirmiştir. Sistem artık 50 yıl önceki metodlarla yönetilmemektedir. Bu sebeple daha güçlü sendikal yapılar gündeme gelmiştir. İşyeri sendikacılığından daha büyük ve daha güçlü bu sendikal yapılar, hem aynı işyerlerinin çalışanlarını, hem de aynı türdeki işyerlerinin çalışanlarının tamamını biraraya getiren işkolu sendikaları olmuştur. Bugün, aynı işkolu içinde yer alan ama farklılaşan işler yapan emekçilerin, işkolu sendikaları içinde yetkili kurullarındaki temsiliyet sıkıntısı mücadelede aksaklıklar yaratsa da işyeri sendikası gibi nisbeten daha küçük yapılarındaki sendikalardan çok daha güçlü oldukları söylenebilir. Ancak işkolu sendikaları büyüklükleri sonucu hantallaşmış ve bürokratlaşarak, kendini sürekli yenileyen ve emek saldırılarını yoğunlaştıran sistemin karşısında sürekli zayıflamaktadır. Bu sebeple emek mücadelesi de tüm dünyada kendini yenilemekte, sistemin hedef aldığı tüm emekçileri, taban örgütlenmesi şeklini önüne koyarak biraraya getirmekte "Toplumsal Hareket Sendikacılığı" diye tarif edilebilecek bir mücadele yöntemini geliştirmektedir. İtalya'da COBAS, Güney Afrika'da COSATU, Arjantin'de Pinqueteros, Brezilya'da MST Toplumsal Hareket Sendikacılığı yöntemine örnek

sendikalarıdır. Yatay örgütlenme şekli ile örgütlenmiş yapılardır.

Kıbrıs'ın kuzeyinde küçük küçük bir çok işyeri sendikaları yıllar içinde ortaya çıkmıştır. Bu işyeri sendikalarının çoğu örneğin Güç-Sen, Mec-Sen, Vergi-Sen gibi, büyük bir memur sendikasının içinde kendilerini yeterince ifade edememekten, bürokratik yapılanmanın devamında örgüt içinde seslerini duyuramamaktan kurulmuşlardır. Ancak öğretmen sendikaları KTÖS ve KTOEÖS'ün böyle bir sıkıntısı ortaya çıkmamıştır çünkü öğretmenlerin hemen hemen tüm okullarda karşılaştıkları sorunlar birbirine benzer sorunlardır ve 1968'de Öğretmen Birliği'nin dağılmasından sonra da ilkokullar için ayrı ortaokul ve liseler için ayrı sendikaların ortaya çıkması ile oluşabilecek sorunlar ortadan kalkmıştır. Bugün KTOEÖS'ün, eğitim işkolunda çalışan herkesi örgütlenmeyi teorik olarak önüne hedef koymasının sendikal mücadeleyi bir ileri noktaya taşımak istemesi itibarıyla olumlu bir nokta olduğu söylenebilir. Ancak Kıbrıs Türk halkının TC egemenliği ve onun yerli işbirlikçileri ile olan mücadelesini hiç yokmuş gibi farzederek, en büyük direniş noktalarından biri olan ve bu anlamda tarihsel ortağı konumundaki KTÖS'ün can damarına basarak ilerlemeye

çalışması da kabul edilir bir yaklaşım olamaz. Samimi olarak işkolu sendikacılığını savunan bir KTOEÖS'ün, biraraya gelerek bu konuyu tartışması ve güven tazeleyerek birlikte hareket etmesi gereken sendika KTÖS'dür. Ancak KTÖS'ün ne işyeri sendikacılığını bir ileri noktaya götüreceği yaklaşımı ne de işkolu sendikacılığı gibi teorik bir açılımı yoktur. KTÖS bugün, tamamen savunmaya çekilmiş, mevcut yapısını 1968'de kurulduğu ilkelerle korumaya çalışan, siyasi anlamda değişimi savunsa da sendikacılık anlamında statükocu bir sendika görünümündedir. Ancak KTÖS, dinamik öğretmen kitlesi ve yönetiminin ilerici yaklaşımları ile bu sorunu kısa sürede ortadan kaldıracak nitelikte bir sendikadır.

KTOEÖS, gerçekten Kıbrıs Türk halkının geleceğini ve mücadelesini düşünüyorsa, böyle bir durumda yapması gereken ince ince KTÖS'e yüklenmek yerine; birlikte hareket etmeyi zorlamak, güven tazelemek adına ilkokullar dışında, orta ve lise eğitim kurumlarında diğer eğitim emekçilerini örgütlemeye çalışmak ve örgütlediği kesimlerin de sendika içinde temsiliyetleri için her türlü yasal düzenlemeyi gerçekleştirmektir. Yoksa bugün örgütlediği sekreterler, hademeler, akademisyenler yarın kendileri ile ilgili herhangi bir çaba sarfetmeyen ancak ortaokul ve lise öğretmenlerinin her türlü sıkıntısında başdöndürücü bir hızla eylem koyan bu sendikadan istifa edeceklerdir. Yani teorik bir ileri adım pratik olarak doğru açılım içinde değerlendirmeye başladığı eğitim federasyonunu ortaya çıkarmak için ve 1968'de toplumun önünü açan anlayışın ruhunu yaşatmak adına yeni bir örgütsel çalışmanın tohumlarını atmak zorundadır. Bu tohumlar atılırken de birlikte hareket etmesi gereken sendika ise KTOEÖS'dir.

Hem KTÖS hem de KTOEÖS, Kıbrıslı Türklerin kendi kendini yönetmesini sağlayacak mücadeleyi vermek için biraraya gelmelidir. KTÖS ve KTOEÖS, emekçilerin sermaye ile mücadelesinde yeni bir soluk oluşturmak için biraraya gelmelidir. KTÖS ve KTOEÖS, TC'nin Kıbrıs'ın kuzeyine dayattığı liberal programlara dur demek için mutlaka biraraya gelmelidir. Tüm bunlar bu iki sendikanın tarihsel sorumluluğudur. ☒

Öğrencinin Haklarını Araması Suç Mudur?

Ceyda Alçıcıoğlu
ceyda_alcicioglu@yahoo.com

Dersler hep dört duvar arasında, kalem-kağıtla, sınav yapılarak verilir. Öğretmenler ve öğrenciler buna alışmıştır; fakat hayat boyu unutulmayacak bir ders daha vardır ki; bu hayat dersidir.

Öğretmenlerimizin "kıdemli öğretmen" tanımı ortadan kalkınca, KTOEÖS haklarının kendilerine geri verilmesi için 12 mayısta süresiz grev başlattı.

Normal şartlarda biz 12 mayıstan sonra 4 ders gününün ardından sınavlarımızı yapıp, dönemi bitirecektik; ama grevler nedeniyle okula gitmemeye başladık. Aslında neden grev yapıldığını, sınavlarımızın neden yapılmayacak olduğunu muhattab alıp bize kimse söylemedi, açıklamadı. Eğitimin öznesi hep öğretmenler olarak düşünülüyor; fakat öğrenciler de eğitimin birer öznesiydi. Bence öğretmenler öğrencileri karşılına alıp neden grev yaptıklarını anlatmalıydılar.

Okullarda ne zaman bir olay olsa; öğretmen hep haklıdır denir bize. Abartmıyorum; çünkü bir müdürün ağzından şu cümleyi duydum: "öğretmenler her zaman haklıdır!". Biz öğrenciler olarak öğretmenlerimize hep saygı duyarız, onlara siz diye hitap ederiz, onlar sınıfa girince ayağa kalkarız, onların bize kes sesini deme hakkı vardır; ama bizim buna hakkımız yoktur. Biz bir olay olduğunda alttan alan taraf oluruz; yoksa ödev notu verilmediği için notunuz düşük olur. Bunlar yıllardır süre gelen okul kurallarıdır. Bu kurallar bize dayatılmıştır. Hak aramak suçtur okullarda; çünkü bize dayatılan bazı kurallar vardır. Bu şartlarda öğretmenler haklarını aradığında benim de söylemem gereken "bu hükümetin kuralları var bunlara uymak zorundasın mı" olmalıdır? Okula gidip herhangi bir şey için hakkımı ararsan öğretmenlerime vereceğim cevabı artık çok iyi biliyorum.

Grevin neden yapıldığını öğretmenlerim bana açıklamadı; ama ben her an grev kalkabilir, sınav olabilir telaşıyla okulda işlediğimiz yerlere kadar derslerime "çalışmaya çalıştım"; bunu ilk zamanlarda başarıyordum; fakat grev süresinin uzamasıyla benim motivasyonum ters orantıda ilerledi. Derslerimi genelde sınav zamanı çalışıp, öğrendiğim için hiçbir şey öğrenmedim desem yeridir; çünkü sınav haftası olmadı. Sınıfta öğrendiklerimden aklımda ne kadar kaldıysa onu biliyorum, bir de "çalışmaya çalıştıklarımı" biliyorum. Bu da eğitim sistemimizin ne kadar sistemli çalıştığını gösteriyor; ama bozuk bir şekilde. Yani ezberle git, gerisi kolay taktiği.

Öğretmenlerimin grevlerinde haklı olduklarını düşünüyordum. Ne kadar bu olaylarda beni kaale almasalar da, onlara bir şekilde destek olmak istiyordum. Bu yüzden kendime bir söz verdim; eğer öğretmenlerim sokağa çıkacaksa ben de

onlarla birlikte olacaktım. Onlarla birlikte yürüyüp, haklarını onlarla birlikte savunacaktım. Haberlerden, gazetelerden sürekli olarak bu konuyu özenle takip ettim; ama öğretmenlerimi sokakta göremedim. Ben aslında onları sokakta da görmek istiyordum. Bu şekilde varlıklarını gösterecekler daha etkili olurlardı bence.

Kıdem tazminatları geri

verilece

ki mi, konu bakanlar kuruluna gidecek mi, eğitim bakanı ne dedi, KTOEÖS ne cevap verdi vb. gibi konuların arasında sıkışan bir kesim vardı ki; çok zordaydılar, onlar öğrencilerdi. Yani bizdik. Sınavlarımıza 4 gün kala grev kararı alındı ve biz ne yapacağımız hiçbir zaman bilemedik. Her gece 23.00'a kadar son gelişmeleri haberlerden izledik ve öğrendik. Sınav yapmamız gereken dönemde evde oturduk. -Gerçi benim hayal ettiğim eğitimde sınava gerek duyulmamalıdır; ama şimdiki sistemde (bozuk; ama işleyen) sınavlarımızın yapılması gerekiyordu - Bu koşullarda, haziran güneşinin altında okula gidip gelmek, sınavlara girip notlarımızı düşürmek istemiyorduk. Evet, her öğrencinin sınıfında klima, rahat sandalyeler, masalar olabilir; ama bunu söylemek olayı basite indirgemektir; çünkü bu koşullar her öğrencinin evinde olamaz.

Bu konuda bir şeyler yapmak istiyorduk. Arkadaşlarım kafalarını karışık olduğunu bu konuda kimin haklı, kimin haksız olduğunu bilmediklerini tek istediklerinin sınavların yapılmaması olduğunu söylüyorlardı. Daha sonra öğrencilerin Mağusa'da "olası sınava hayır" sloganıyla yürüyeceğini öğrendim. Ertesi gün Lefkoşa okullarının ve Girne'den bazı okul öğrencilerinin toplanacağını duyduk. LTL'nin önünde toplandık. Çok kalabalık bir gruptuk. İlk meclisin önüne daha sonra KTOEÖS lokaline yürüdük. Çoşkulu olan topluluk KTOEÖS lokalinde Adnan Eraslan'ın "sizinle gurur duyuyorum" naralarıyla karşılandı. Öğrencilerin tek

yürek olarak hareket etmesi beni çok heyecanlandırdı ve gururlandırdı. Biz aslında sinirliydik. Öğretmenlerimiz hakkını ararken bizi tehit unsuru olarak öne sunmuştu; üstelik bize derslere devam edip, sınav yapacaksınız deniliyordu; ama öğrencilere kimse bir şey sormuyordu. Biz öğrenciler olarak 2. Dönem yapılan sınav notunun üzerine ödev notunun eklenmesi ve çıkacak olan sonucun 2'ye bölü

nmesi
yle son
sınav
notunun

hesaplanmasını, ayrıca isteyenlerin sınava girebilmesini istiyorduk. Yani sınavın gönüllü olmasını istiyorduk.

Nitekim hükümet konunun bakanlar kurulunda görüşülmesini kabul etti ve grev kalktı. Ne yapacağımızı bilmez şekilde okula gittik. Açıkcası okula gittiğimizde öğretmenlerimizde ne yapacaklarını bilmiyordu. Derslerimize kaldığımız yerden devam mı edelim, hiçbir şey yapmadan mı oturalım karar veremiyorduk; çünkü ne olacağı belli değildi. Sonucu hep beraber öğrendik; öğrencilerin savunduğu mantıklı bulunmuştu. Bence bu bir zaferdi.

Bu süreçte öğretmenler grevin 08.00'dan 11.00'a olduğu açıkladı. Bu sürede eğer öğrencilere okula gelin çağrısı yapılsaydı biz gider ve geriye kalan son iki dersi işlerdik. Böylece okuldan kopmamış olurduk ya da grevlerini saat 10.00'dan sonra yapmasalardı hem biz sınavlarımızı yapardık hem de öğrenci-öğretmen dialoğu kopmamış olurdu. Böylece öğrenciler öğretmenlerin sadece fikren değil, fiilinde yanında olurdu. Eminim ki geleceğin öğretmenleri olacak olan öğrenciler ilerideki hakları için öğretmenlerine destek verirdi.

Bu konu üzerine çok şey söylendi, çok şey konuşuldu. KTOEÖS'in sendikalar arasında ayrımcılık yapıyor söylemi bence yanlıştı. Ne olursa olsun öğretmenlerin elinden alınan bir hak vardı ve bu hak için savaşılmalıydı. Yolu bu mu olmalıydı? Hayır kesinlikle böyle olmamalıydı; eğer öğretmen ve öğrenciler birlikte hareket etseydi; daha sağlıklı bir süreç yaşanırdı. ☒

DAÜ-BİR-SEN, DEV-İŞ'ten ihraç edildi

1 Mayıs'ta farklı kortej oluşturuldu diye barış ve emek güçlerini bölücülükle suçlayan, farklı fikirlere tahammül edilmesi gerektiğini öğütleyen CTP ve onun çiftliği konumundaki Dev-İş kendi demokrasi anlayışını gösterdi. DAÜ Bir-Sen "Dev-İş'in içinde yer almadığı oluşumlarda Dev-İş'e rekabet eder tutum sergilediği ve 1 Mayıs 2008'de yapılanların ise bardağı taşıran son damla olduğu" gerekçeleri ile federasyondan ihraç edildi. Bilindiği gibi DAÜ Bir-Sen Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde bulunan işçilerin sendikasıdır ve Barış Platformu'nda aktif olarak yer almış, Mayıs ayı boyunca da platformun dönem sözcülüğünü yapmıştır. 1 Mayıs 2007'de diğer örgütleri dışlayarak CTP'yi savunma konumuna gelen Dev-İş'in, onurlu bir tutum takınıp parti sendikacılığı yapmayı reddeden DAÜ Bir-Sen'i ihraç etmesi ile birlikte CTP ile olan ilişkileri de netleşmiş oldu. Diğer yandan tamamen CTP MYK'sının emirlerine itaat etmesine rağmen üye sayısı azalmaya devam eden, son yaşanan Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi örgütlenme deneyiminde kendi partisi tarafından

yolda bırakılan Dev-İş yöneticilerinin, ne sendikalarının geleceğine ne de işçilere faydalı bir çalışma içinde olmadığı daha net bir şekilde görülmüş oldu. ☒

CTP'nin 1 Mayıs Hüsranı

2007 1 Eylül'ünden sonra 2008 1 Mayıs'ında da CTP ile yollarını ayıran emek ve barış güçleri CTP'yi hüsrana uğrattı. Ağırlıklı kitlesi milletvekili, müdür ve müsteşarlardan oluşan CTP'nin 1 Mayıs'ı sönük geçti. Bunun üzerine başbakan, CTP Gençlik Kolları'na kadar çeşitli açıklamalar yapılarak 1 Mayıs'ın bölündüğü iddia edildi. Başbakan basına yaptığı açıklamada "bazı sol imlerin kendini rme gayreti le 1 Mayıs gerginlikler ni, oysa hangi olursa olmad Bu yap yıl

arka unutturduğ uzmanlaştığını da göstermiş oldu. Öte yandan Kıbrıs Gazetesi'nde CTP parti "komiserliği" görevinde bulunan Başaran Düzgün de 1 Mayıs'ı bölünenlerin "amip gibi bölünme sevdalı" olduklarını iddia etti. CTP Gençlik örgütü de olayların nedeninin "sadece CTP düşmanlığı" olduğunu açıkladı. Her yerde CTP düşmanları gören bu paranoyak anlayışlar bir yana, geçtiğimiz yıl farklı görüşlere tahammülsüzlük göstererek, ORTAK 1 MAYIS kutlamak isteyen Baraka dahil tüm örgütleri kortej dışında tutan CTP değilmiş gibi konuşabilmeleri çok ilginçtir. CTP aleyhine slogan atılmasını yasaklayan, bu sloganları atmak isteyenleri ise FİKİRLERE YASAK uygulayarak barikat arkasında bırakan bu DEMOKRASİ CAHİL kesimler 1 Mayıs'ı kendileri bölmüşler. Bu halkın onurlu bir şekilde yaşaması için mücadele eden örgütleri barikatlar arkasına itip dışlamak, örgütler başka bir yere gidince de "1 Mayıs'ı böldünüz" demek, yüzüstü değilse ne demektir? CTP Bürokratlarının istediği şey eğer bu ülkenin barış ve emek güçlerinin boyun eğip sadece kendi istediklerini yapması ise, 1 Mayıs'a bakarak bunun asla gerçekleşmeyeceğini rahatlıkla söyleyebiliriz ☒

"Barış" Süreci ve Memorandum

Kıbrıs'ın güneyinde Hristofyas'ın seçilmesinden sonra hızlanan görüşme-komite-çözüm süreci devam ederken, haziran ayı içerisinde İngiltere ve "Kıbrıs Cumhuriyeti" arasında imzalanan memorandum birçok tartışmaya neden oldu. Bilindiği gibi kurulan komitelerin elde ettiği sonuçlar bu aylarda Talat ve Hristofyas tarafından değerlendirilecek. Bazı iddialara göre kapsamlı görüşmeler eylül ayında başlayacak ve Mart 2009 tarihinde görüşmelerin sonuçlandırılarak referanduma sunulması hedeflenecek. Bugüne kadar yapılan açıklamalarda ne Talat ne de Hristofyas bu takvimi olumsuzlayıcı bir beyanda bulunmadı. Komite çalışmaları tüm hızıyla devam ederken halkımız içerisinde üç far kılı tavrı kendini gösteriyor. CTP ve CTP kontrolündeki kitle örgütleri bu kez mutlaka barışın olacağını eğer olmazsa da bunun sorumlusunun Kıbrıslı Elenler olacağını çünkü Talat'ın barış istediğini

yasallaştırmaya gitmek olduğundan aralarındaki prüzleri çözmeleri ise yüksek bir olasılık olarak görülüyor. Örneğin haziran ayı başında imzalanan memorandumun kuzeyde bir infiale yol açmasına bakalım. Aslında zaman zaman kuzeydeki zaman zaman da güneydeki işbirlikçi kesimlere ince ayar yapan emperyalist devletlerin, bazen "KC" bazen "KKTC" egemenlerini kayıran jestler yapması ilk kez karşılaştığımız bir durum değil. Bu sebeple söz konusu memorandum, sadece emperyalist İngiltere'nin işbirlikçilerine verdiği bir göz dağı olarak değerlendirilmelidir. Aslına bakarsanız bir anlaşmaya varılması için uğraşan emperyalist devletler bu anlaşmayı kendi çıkarlarına şekillendirir

Rum basınının iddiası: Görüşmeler eylülde başlayacak

Cumhurbaşkanı Mehmet Ali Talat ile Rum Yönetimi Başkanı Nicos Hristofyas'ın görüşmelerine başlanacağı bildirildi.

propaganda ediyorlar. Bunun karşısında barış ve emek güçleri dediğimiz ancak ideolojik bir netlik veya birlikten yoksun parti ve sendikalar hiçbir ilerleme sağlanamayacağını bunun sorumlusunun ise Talat ve emirleri aldığı yer olan Ankara olacağını anlatmaya çalışıyorlar. Halkımız ise gelişmeleri kayıtsız, ilgisiz ve umutsuz bir şekilde izlemeye devam ediyor. (Çözüm karşıtı muhafazakar çevreler Kıbrıs Türk halkı dediğimiz olguya dahil olduğundan burada değerlendirilmemiştir) Bizim bakışımız geçtiğimiz sayılarımızda da anlattığımız gibi aslında ABD ve AB emperyalizmlerini temsil eden (tabii ki Talat ABD üzerinden TC'yi, Hristofyas ise AB üzerinden Yunanistan'ı temsil ediyor) Talat ve Hristofyas'ın anlaşmamak için hiçbir sebepleri olmadığıdır. Aralarında var olan bazı prüzler ise uzlaşmaz çelişkiler değil emperyalist devletlerin bazı çıkar farklılıklarından ibarettir. Emperyalizmin genel çıkarları Kıbrıs'ta bir

en, "taraf" üzerinde sadece teşvik edici değil aynı zamanda göz dağı veren mekanizmaları da kullanmaktadırlar. Ancak ortaya çıkacak olan anlaşma Kıbrıs Türk ve Elen halklarının ortak çıkarları üzerinde yükselmeyecektir. Böylesi bir anlaşma Kıbrıs adası üzerinde emperyalist çıkarların sağlanması, halkların yeni-sömürge durumunun devamına dayalı bir neo-liberal uzlaşma metni olacaktır. Emek hareketinin genel çıkarları, halkların bağımsızlığı ve kardeşliği için ise; anti-emperyalist temelde neo-liberalizm karşıtı ortak mücadele tüm Kıbrıslı Türklerin ve Kıbrıslı Elenlerin tek çıkışı yoludur. Yapılması gereken görüşme takvimini bir yana bırakıp güneyde Yunanistan ve AB'ye, kuzeyde ise TC ve ABD'ye karşı ortak ve koordineli bir bağımsızlık kavgası vermektir. Barışa giden yol, emperyalizme karşı savaştan geçmektedir. ☒

Memur-Sen ve KKTC Gerçeği

Ülkemizde son aylarda yaşanan en önemli grevlerden birisi mayıs ayı içerisinde Merkez Bankası'nda gerçekleşti. Merkez Bankası'nda örgütlü Memur-Sen tarafından ve mesai saatleri ile ilgili bir sorun üzerine başlatılan grev, KKTC gerçeğini tüm boyutları ile su yüzüne çıkardı.

Bilindiği gibi KKTC Merkez Bankası Müdürü TC Devleti tarafından atanmaktadır. Her ne kadar da başbakanlığa bağlı gibi görünse; polis, itfaye vb. kurumlar gibi Merkez Bankası da Türkiye'den yönetilmektedir. Türkiye'nin para birimini kullanan bizim sözde bağımsız devletimizde bu durumu doğal karşılayan sözde solcuların varlığına rağmen sağ bir sendikanın hak arama mücadelesi bazı gerçekleri bir kez daha göz önüne getirmiştir. Ülkemizde her yıl bakanlar kurulu kararı ile yaz aylarında uygulamaya sokulan 35 saatlik yaz mesaisini tanımayan Merkez Bankası Yönetimi ile Memur-Sen arasında mayıs ayının ilk haftasından itibaren sorunlar ortaya çıkmaya başladı. Merkez Bankası'nda çalışan memurlar, yıllardan beridir tüm diğer dairelerde çalışan memurlarla aynı çalışma saatleri ile çalışmaktadırlar. Ancak Merkez Bankası Yönetimi bu yıl bakanlar kurulu kararını takmayarak kendi mesai saatlerini uygulamaya karar vermiştir. Uyarı grevi ile bu durumu protesto eden Memur-Sen'e Banka'nın TC'den atama başkanı tarafından verilen ibretlik cevap ise şöyledir: "Adana ve Mersin'deki insan tam gün çalışıyor, siz niye çalışmıyorsunuz." İşte KKTC gerçeği. Bağımsız bir devlet olduğunu iddia eden, kendi yasaları ve uygulamaları olduğunu iddia eden bir ülkede, başbakanlığa bağlı bir bankanın TC'den atanmış başkanı bizim ülkemizin memurlarını başka bir

ve grevi asıl hedef olması gereken TC Kurumları ve işbirlikçilerine karşı bir mücadeleye dönüştürmek konusunda yetersiz kalmışlardır. Oysa ülkemizde bulunan Egemen Blok'un yerli işbirlikçi kanadını temsil eden Ticaret Odası bir bildiri yayınlarak

Memur-Sen'i ve hak arama mücadelesini kınamış, sendikaya karşı eylem hazırlığı içerisinde olduklarını açıklamıştır. Memur-Sen TC'li büyüklerine karşı daha fazla başkaldırmayıp grevini belli uzlaşmalarla kaldırırken, geride Merkez Bankası Yönetiminde bulunan Erdal Güryay gibi işbirlikçilerin "uzlaşma, anlaşma" söylemleri altındaki entegrasyon-asimilasyon siyasetlerinin yankısı kalmıştır. KKTC gerçeği de budur: Mutlak bir TC egemenliği, TC Kurumlarının ve yerli işbirlikçilerinin Egemen Blok içerisindeki ağırlıklı rolü!☒

ülkenin memurları ile aslamaktadır. Bu da yetmezmiş gibi, süresiz greve çıkan Merkez Bankası çalışanlarının grevi Türkiye'den getirilen bazı kayıt dışı personel ile kırılmaya çalışılmış, TC Devleti KKTC'de grev kırıncılığına da soyunmuştur. Bu personel yabancı uyruklu olduğu halde hiçbir çalışma izni olmadan Merkez Bankası'na girip işlem yapmıştır. Üstelik işlemlerin istenildiği gibi yapılamaması üzerine KKTC'nin Merkez

Bankası by-pass edilerek TC-KKTC arası parasal işlemler grev boyunca TC Ziraat Bankası üzerinden yapılmıştır. Yani Ziraat Bankası grev boyunca gayri resmi Merkez Bankası rolüne soyunmuştur.

Memur-Sen Türkiye'deki Türk-İş'e üye sağ bir sendikadır. Ancak ülkemizde mesai saatleri ile ilgili bir hak arama grevinin bile TC Devleti ve onun KKTC'deki kurumları ile mücadele etmeden yürütülemeyeceği bu grevle halkımız açısından net bir şekilde görülmüştür. Kıbrıs Türk halkının TC egemenliği altında verdiği onur savaşının temsilcisi konumundaki siyasi parti ve sendikalar ise ne yazık ki bu greve yeterince destek vermek

YDÜ Her Türü Hak Gasbının Koç Başıdır

Ülkemizde eğitimden sağlığa her türlü kamusal hakkın gasbedilmesinde koç başı durumundaki YDÜ, son olarak Tabipler Birliği ile sorun yaşadı. Önce özel bir üniversite kuran, sonra bunu benzin istasyonu, banka vb. kuruluşlarla destekleyen YDÜ; ardından ilkokul ve orta eğitim alanlarına da el atmıştı. Eğitimin özelleştirilmesi sürecinde hükümetin tam desteğini alan YDÜ patronu Suat Günsel, tüm bunların ardından okul öncesi bölümü açarak öğretmen yetiştirme işine de el atmıştı. Ülkemizde öğretmen yetiştirme konusunda tek yasal kurum olan Atatürk Öğretmen Akademisi öğrencilerinin ve KTÖS'ün tüm tepkilerine rağmen faaliyetine devam eden YDÜ, işlerini geliştirerek Eczacılık Fakültesi açmaya karar verince Eczacılar Birliği de tepki gösterenler listesine dahil olur. O güne kadar sessiz kalan eczacılar haklı olarak eylem yaparlar ancak YDÜ bununla da yetinmez. Son olarak Tıp Fakültesi'nin temel atma törenini başbakanın eski cumhurbaşkanına kadar geniş bir katılımı gerçekleştiren YDÜ, bir de özel hastane açar. Şimdi ise Tabipler Birliği yönetimi yasa ve kayıt dışı olarak öğretim görevlisi adı altında hasta bakan ithal doktorlar yüzünden YDÜ'yü dava etmeye hazırlanıyor. Eğitim-Sağlık gibi temel kamusal hakların özel sektör tarafından yağma alanı olarak görüldüğü bir gerçektir. Ancak bu kamusal hakları savunan örgütler kendi aralarında bir araya gelmek yerine teker teker olaylarda tek başlarına tepki vermektedirler. Yapılması gereken ise hak mücadelelerini kapsamlı bir program çerçevesinde hep birlikte yürütmektir.☒

Ciwan Haco Konserine Yasak

Kürt rock müzik sanatçısı Ciwan Haco'nun mayıs ayı içerisinde Lefkoşa'da yapılması planlanan konseri yasaklandı. Ülkemizde okuyan Kürt öğrenciler tarafından organize edilen konser için önce yer veren sonra da verdiği yeri, TC'nin üst düzey görevlileri tarafından yapılan telkinler sonucunda, geri alan "yöneticilerimiz" tüm yaşananlara sessiz kaldı. Kıbrıs Türk halkının TC'nin keyfi yönetimine başkaldırısı sonucu iktidara gelen sözde sol CTP, böylece Kürtlerin kendi dilinde müzik dinlemesine bile tahammül edemeyen bir zihniyetin adamızdaki işbirlikçisi olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Yaptığı tüm harcamalara ve neredeyse bütün biletlerin satılmış olmasına rağmen konseri iptal etmek zorunda kalan organizatörler ise şaşkınlık içinde.☒

Yeşil 1 Mayıs'a Karşı İnadına Kızıl 1 Mayıs

Halil Karapaşaoğlu
ruhsalkorku@yahoo.com

Devrim bugüne sahip çıkmakla başlayacaktır. Geçmiş ve gelecek bugünü şekillendiren sokakları boş bırakmayan militanların olacaktır. Düşünen, değiştiren, hayal eden militanlar yarına dünden daha da yakın...

20.

Defol demedikçe istersen ciiltler doldur. Hepsi 'Hoş geldin'e çıkar.

Aydın Adamoğlu(1)

Bu yıl itibariyle, emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişki kendini en net haliyle göstermiştir. Sermayenin, ABD'nin ve AB'nin iş birliğliğini yapan Cumhuriyetçi Türk Partisi Dev-İş gibi köklü ve büyük bir sendikayı kendi hegemonyasına alırken geçen yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs alanlarındaki emekçileri kontrol etme girişiminde bulunmaya çalışmıştır. Geçen yıl Dev-İş kurmayları tarafından sendikanın genel merkezine çağrılan Baraka aktivistleri, CTP aleyhine slogan attığımız zaman, alana alınmayacağımız hatta ve hatta bize karşı istenmeyen başka şeylerin de olabileceği yönünde tehditlerde bulunmuşlardır. Baraka aktivistleri Dev-İş'in kurmaylarına o gün verdiği net tepkiyi geçen yıl ki 1 Mayıs alanında da vermiştir. Bizler her zaman sermaye ve onun işbirlikçilerine karşı devrimci mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz. İşçilerin sendikalaşma hakkını gasp eden, sosyal güvenlik yasasını geçirecek kazanılmış birçok özlük hakkı emekçilerin elinden alan, büyük marketlerin belirli günlerde kapatılması için aldığı kararı sermayedarların baskısıyla geri çeken CTP ile uzlaşma veya antlaşma yapılması veya dayatmacı, hegemonyacı, otoriter ve despot anlayışlarının karşısında itaatkar ve sessiz kalınacak bir şekilde tavır alınması söz konusu bile olamaz. CTP ve dolayısıyla sermaye ile işbirliği yapan demokratik kitle örgütleri halka hesap verecek, ve bugün uygulanan neo-liberal politikalarından en az CTP kadar sorumlu tutulacaktır.

İşçilerin, öğrencilerin, memurların, öğretmenlerin, ev kadınlarının, yoksulların ve işsizlerin egemenlerin kuyrukçuluğunu yapan hiçbir siyasete daha fazla tahammülü kalmamıştır. Bu yıl iki farklı yerde iki farklı örgütün çağrısını yaptığı 1 Mayıs bunun ispatı niteliğindedir. CTP'nin kuklası olan sarı sendika Dev-İş tarafından sabah yapılan çağrıya karşılık, DAÜ BİR-SEN, Barış Platformu adına gece yaptığı 1 Mayıs çağrısı emekçilerin verdiği bir cevap niteliğindedir. Bugüne kadar ilk kez 1 Mayıs farklı iki alanda yapılmıştır. Egemenlerin Cumhurbaşkanı Mehmet Ali Talat ve yine onların hükümeti olan mevcut hükümet yetkililerinin başını çektiği, sabah düzenlenen 1 Mayıs işçi sınıfının liderliğini yaptığı idda eden sarı sendikalar için utanç vericidir. Kamusal alanları sermayeye peşkeş çeken, eğitimin ve sağlığın satılmasını sağlayan, özel sektörde sendikalaşmaya çalışan Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi'nden atılan işçiler gibi, Lefke Avrupa Üniversitesi'nden atılan bilim insanları gibi emekçilerin yanında olmayıp, sermayenin yanında olan CTP kurmayları hangi yüzle 1 Mayıs alanlarına çıkar ve hangi sendikal anlayış bu işbirlikçileri kabul eder! Nitekim akabinde emekten yana tavrını koyan, itaatkar ve işbirlikçi bir sendikal anlayışı kabul etmeyen DAÜ'de örgütlenen DAÜ BİR-SEN, DEV-İŞ tarafından federasyondan atılmıştır. Bu faşizan yukardan indirgemeci anlayış hiçbir şekilde kabul edilemez.

Sabah adanın güney coğrafyasında gerçekleşen 1 Mayıs'a temsilciler düzeyinde katılan Baraka Kültür Merkezi, gece de DAÜ BİR-SEN tarafından Barış Platformu adına yapılan kızıl 1 Mayıs'a katılmıştır. Yeşil 1 Mayıs karşısında organize edilen kızıl 1 Mayıs tam bir zafer niteliğindedir. Son zamanlarda asimilasyon politikalarına karşı bir simge haline gelen Çağlayan Parkı önünde toplanan kitleler, İnönü meydanında tam bir zafer havasında 1

Mayıs'ı coşkulu bir şekilde kutlamıştır. Baraka Kültür Merkezi, "Bağımsız Kıbrıs Bütün Halklar Kardeşdir" yazılı pankartıyla, ada halklarının yaratacağı, bağımsız ve devrimci bir barışı tahayyül ettiklerini alanda kitlelerle paylaşmıştır. Baraka Aktivistleri gerek kürsüde yer alarak, devrimci şiirleriyle, naralarıyla gecenin sunuculuğunu yaparken, Baraka'nın müzik grubu olan Sol anahtarı da kızıl

şarkılarıyla alanda olan yoldaşlarımızı daha da heyecanlandırmıştır. Hem kitlesel olarak hem de organizasyon olarak, kat ve kat daha güçlü olan kızıl 1 Mayıs, yeşil 1 Mayıs'ı gerilerde bırakmıştır.

İşsizlerden ev kadınlarına, ev kadınlarından bilim insanlarına, bilim insanlarından işçilere, işçilerden öğrencilere kadar geniş bir kesimin katıldığı kızıl 1 Mayıs tarihsel bir dönüm noktasıdır. Bugüne kadar sınıf temelli bir siyasi söylemin adada pratiğe geçirilemeyeceğini ve kendi sol kimliğini paradoksal bir şekilde etnisite üstünden tanımlayan demokratik kitle örgütlerinin bu süreçten çıkaracağı bir çok ders olmalıdır. CTP ve onun işbirlikçileri yükselmeye başlayan emek ve sınıf temelli siyasal eylemlilikler karşısında büyük bir panik içindedir. Bundan dolayı geçen yıl devrimcilere karşı barikatlar kurulmuş ve yine bundan dolayı DAÜ BİR-SEN federasyondan atılmıştır. Özel sektörde sendikalaşmayı, ekonomik gelirin daha düşük olduğu yerlerde; Karpaz bölgesi, Lefke bölgesi, Lefkoşa'da Surlar İçin'de, Mağusa'da Maraş bölgesinde, Mesaryadaki köylerde siyasal aktivitemizi daha da artırarak, örgütlenme çalışmaları yaparsak gelecek yıllarda sınıf temelli bir platformun kurulmasıyla, sermayeye, emperyalizme, neo-liberal politikalara, kapitalizme ve işgale karşı sınıf temelli bir cephe oluşturup, direnişe geçebiliriz. Neo-liberal politikalarla ada halklarının içinde bulunduğu buhran, ancak sınıfsal bir mücadeleyle geri püskürtülebilir. Yarını mahallelerde, sınıflarda, fabrikalarda kuracağımız komitelerde alınan kararlarla değiştirebileceğiz. Ve neden bir gün yoksulların, sömürülenlerin, azınlıkların, eşcinsellerin, seks işçilerinin, işçilerin, öğrencilerin ve işsizlerin içinde olacağı bir emek meclisi kurmayı, adadaki devrim sürecini biz başlatmayalım.☒

(1) Adamoğlu, Aydın. Yokoluş Kivılcım yayıncılık, Lefkoşa. 2007

Üç Değişik Kalem, Bir Aynı Kafa

Münür Rahvancıoğlu
munurrahvancioglu@yahoo.com

Sermayenin emekçilere yönelik neo-liberal saldırısı sadece gündelik sömürde karşılığını bulmuyor. Bu saldırı en önemli desteğini ideolojik boyuttan alıyor. Günlük gazetelerin köşelerine yerleşmiş emekçi düşmanı, sermaye dostu kalemler; cicili bicili, bilimsel görünümlü cümleleri ile ideolojik bir saldırı yürütüyorlar. Halkın, emekçilerin ve emeğin yanında saf tutan tüm insanların zihnini bulandırmak, neo-liberal ideolojiyi beyinlerimizin içine sokmak için mesai yapıyorlar.

26 Mayıs 2008 tarihli Kıbrıs Gazetesi'nde Necdet Ergün "Özelde Sendikalaşma KKTC'nin İflasıdır" başlıklı bir yazı yazmış. Kıbrıs Gazetesi'nin patronunu herkes tanıyor: Asil Nadir! 2 Haziran 2008 tarihli Yenidüzen Gazetesi'nde ise Tahir Yeşilada "Merkez Bankası Çalışanları Grev Yapabilir Mi?" başlığı altında muhterem görüşlerini paylaşmış bizlerle. Yenidüzen'in patronunu bilmeyenler için açıklayalım: Cumhuriyetçi Türk Partisi!

Bu iki yazı, iki farklı kalemden çıkmış. Ancak aynı kafa yapısını yansıtıyorlar. İki yazı da IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü gibi uluslararası kapitalist merkezlerde oluşturulan, neo-liberal felsefenin argümanları çerçevesinde sendikalaşma ve grev haklarına saldırıyor.

Bizlerin arkasında para babası kalantor sermayedarlar olmadığımızdan ne günlük bir gazetede anında cevap verebiliyoruz kendilerine ne de elinizde tuttuğunuz derginin sayfaları verilecek cevabın uzunluğu için yeterli. Bu yüzden kusura bakmasınlar, ayrıntıya giremeyeceğiz.

Necdet Ergün "Mevcut şartlar altında KKTC'ye yapabileceğiniz en büyük kötülük, özel sektörde sendikalaşma çabasıdır. Sakın bunu yapmayın! Bu ideolojik bir hayaldir, KKTC'nin realiteleri ile uyumsuz... Kimse KKTC'ye bundan daha büyük bir kötülük yapamaz" buyurmuş! Yüreği KKTC

sevgisi, beyni neo-liberal ideoloji ile tıka basa dolu bu muhterem yazarımız, biraz daha ağlayacak... Yalvar yakar olmuş KKTC'ye birşey olmasın diye. Öyle ki sendikal çalışma yapmak isteyenleri, KKTC'nin yüksek çıkarları gereği vatan haini ilan edecek neredeyse. Ne de olsa arkasında ekonomi gibi "yanılmaz" bir de "bilim" var. Neymiş efendim, özel sektörde sendikalaşma olursa verimlilik düşmüş, sendikal hegomonyaya sonucu terör olmuş, istihdamlar durmuş, kayıt dışı yayılmış, maliyet, kalite vb. herşey olumsuz etkilenmiş vb. vb. Emekçinin ezilmemesi için birleşmesi, hakkını savunması, vahşi sömürü ortamında patronun dizginsiz gücü karşısında biraraya gelerek güçleri dengelemesi bütün bunlara neden olmuştur. **Olur mu olur!** Mevcut koşullarda insanları köle gibi çalıştıran, hiçbir yasal hakkını vermemek bir yana, çocuk işçi, yabancı işçi vb. her türlü ahlaksızlık ile sömüren, bunun da ötesinde zaten az olan vergileri de vermemek için binbir dolap çeviren özel sektör, tabii ki sendika istemeyecektir. Çünkü sendika maaşları düzene sokacak, yatırımların gerçek maaşlar üzerinden yapılmasını sağlayacak, çalışma saatlerini mantığa uygun hale getirecek, fazla mesailerin ödenmesini talep edecek, çocuk işçi ile kayıt dışı yabancı işçi çalıştırılmasını önleyecek, her türlü gelir giderin kayda girmesini sağlayarak daha çok vergi verilmesine neden olacak ve en önemlisi de patronun işyerindeki kadından erkeğine tüm çalışanlar üzerindeki keyfi uygulamalarının karşısında bir duvar olacaktır. Fuhuşa, yolsuzluğa, tacize, yalana ve dolana dayalı KKTC'nin de sonu böylece gelebilir tabii. Olur mu olur!

Peki logo altında "emek en yüce değerdir" yazan Yenidüzen'in yazarı Tahir Yeşilada ne diyor? "Türkiye Cumhuriyeti Merkez Bankası çalışanları grev yapamazlar" diyor. Yargıçlar, savcılar,

Yüreği KKTC sevgisi, beyni neo-liberal ideoloji ile tıka basa dolu bu muhterem yazarımız, biraz daha ağlayacak... Yalvar yakar olmuş KKTC'ye birşey olmasın diye. Öyle ki sendikal çalışma yapmak isteyenleri, KKTC'nin yüksek çıkarları gereği vatan haini ilan edecek neredeyse.

silahlı kuvvetler, polisler gibi bizde de merkez bankası çalışanları grev hakkından mahrum bırakılmalıdır diyor. Merkez Bankası'nda grev yapıldığı zaman toplum ve ülke menfaatleri zarar görür diyor... Biz de diyoruz ki bu mantıkla öğretmenler, sağlık çalışanları, ulaşım hizmetleri çalışanları, gıda ve ilaç sektöründe çalışanlar da grev yapamaz. Hatta birazcık zorlarsak gazeteciler bile grev yapamaz. Çünkü dünyada ve ülkede olup bitenlerden haberdar olmak toplumun menfaatindedir... Zaten bu kesimlerden bazıları için (örneğin öğretmenler) gerek başbakan gerekse eğitim bakanı, "eğitimde grev olmaz" türünden fetvalar vermişlerdi daha önceden... Kısacası neo-liberal yazarımız şimdilerde açık açık söylemekten çekinse de GREV HAKKININ KENDİSİNE karşı çıkıyor. Emekçiler belirli maddi ve manevi menfaatler karşılığında belirli bir işi yapmak üzere işverenleri ile anlaşan ve emek güçlerini kiralayan insanlardır. Eğer işveren verdiği sözü tutmaz haksız, yasadışı veya sömürücü bir uygulamaya başvurursa, emekçiler de kiralamaya söz verdikleri emek güçlerini kiralamaz yani GREV yaparlar. Bundan daha doğal bir hak da yoktur.

İstediği kadar yasak olsun; yargıçların, savcılarının, askerlerin ve polislerin yaptığı grevlerle doludur insanlık tarihi. Sendikayı, grevi yasaklamakla elimizden kurtulacaklarını zannetmesinler neo-liberal yazarlarımız. **Hem bizim bildiğimiz neo-liberaler devletin ekonomiyeye müdahalesinden anmazlardı, nedir bu her sendika ve emekçi mücadelesinde devletin eteklerinin altına kaçmalar, devletten yardım istemeler?** Devletin sosyal yönüne kızıp devlet copuna tapınmalar?

Son olarak kategori dışı bir yazar olarak Cenk Mutluyakalı "Küba, Sol ve Performansa Göre Maaş" üzerine cımbızlama bir yazı yazmış yine... "Sol bakış nedense ekonomist üretmiyor çok fazla..." diyen bu zat-ı muhtereme bazı hatırlatmalarda bulunalım:

Küba Merkez Bankası'nın başına getirilen Che, "siz ekonomist misiniz" diye soran bir gazeteciye, "ben komünistim" diye cevap vermişti... Al sana cevap sayın Mutluyakalı!

Diğer yanda Küba, haziran ayının ilk haftasında cinsiyet değiştirme ameliyatlarını devlet hastanelerinde ve ücretsiz yapacağını açıkladı. Küba'daki performansa göre ücret sisteminin sizin o çok bayıldığınız neo-liberal CTP hükümetininkinden dağlar kadar farklı olması bir yana (ki bunu araştırmaya hiç gerek duymadınız adının benzemesi yetti demagoji yapmak için), bizde değil cinsiyet değiştirme ameliyatı, bademcik için bile devlet hastanesine tonlarca para ödeniyor. Eğer Küba'yı takip edeceksek, her halde performanstan başlamayacağız buna... Kaldı ki onlar bile 50 yıllık bir sosyalist deneyimden sonra girişmişler bu işe...

Küba'da yaşananlar bambaşka bir değerlendirmenin konusu, biz Cenk Bey gibi cahil cesaretine sahip olmadığımızdan üç-dört demagojik cümleyle bitiremeyeceğimiz işe hiç girmeyip, başka sayılarımıza bırakıyoruz bu tartışmayı. Ancak Cenk Bey'e bir eklemede bulunmak şart: "Sol bakış nedense gazeteci de üretmiyor çok fazla, bir sürü kalem hep aynı kafa..."

Baraka ve Asi'den Denizlere Anma

Baraka Kültür Merkezi ve Asi Kültür Merkezi devrim yolunda kaybettiğimiz; Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı anmak adına ortak bir etkinlik düzenledi. 6 Mayıs akşamı gerçekleşen etkinlik, Türkiye'de bulunan devrimci dostların; Halkevleri, ÖDP ve Devrimci 78'liiler Federasyonu'nun gönderdiği selamların okunmasıyla başladı. Denizleri anlatan konuşmaların yapıldığı gecede "Keşke Olmasaydı" belgeseli gösterildi, bunun yanında okunan şiirler de geceye anlam kattı. Nazen Şansal'ın sunuculuğunu yaptığı etkinlikte, SOL ANAHTARI da devrimci marşları ve şarkılarıyla bir konser sundu. Geniş bir katılımıyla gerçekleşen gecenin sonunda, Münür Rahvancıoğlu'nun Baraka adına yaptığı konuşma ilgiyle dinlendi. ☒

Fidel'in Yüzünden!

Baraka'nın her ayın ilk cumartesi akşamı gerçekleştirilen film gösterimlerinde saat 20:00'de 7 Haziran akşamı, "Fidel'in Yüzünden" adlı film izlendi. 1973 Şili Darbesi, komünizm ve grup dayanışması gibi konular bir çocuğun gözüyle izleyiciyle buluştu. Temmuz ayında Baraka kampından dolayı yapılamayacak olan bir sonraki izle-tartış etkinliği 2 Ağustos Cumartesi akşamı gerçekleştirilecek. ☒

LAÜ Çadırını Ziyaret Ettik

Baraka Kültür Merkezi, Lefke Avrupa Üniversitesi'nde sendikalaşma mücadelesi veren ve bu sebeple Meclis önünde çadır kuran Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası ile dayanışmak amacıyla 10 Haziran Salı saat 18.00'de Meclis önündeki çadırı ziyaret etti. Bu ziyarette, Baraka müzik topluluğu Sol Anahtarı da bir müzik dinletisi sundu ve akademisyenlerle dayanışma dile getirildi. Sendikaların özel sektörde, bilhassa özel okul ve üniversitelerde örgütlenme mücadelesini destekleyen Baraka, demokrasiden nasibini almamış Lefke Avrupa Üniversitesi yönetimini ve LAÜ yönetiminin tavrına çanak tutan hükümeti kınadı ve LAÜ'de devam eden sendikalaşma mücadelesinde emekçilerin yanında saf tuttuğunu dile getirdi. ☒

1 Mayıs Coşkuyla

Baraka, 1 Mayıs'ta alanlardaydı. Geçen yıl CTP tarafından engellenmeye çalışılan Baraka korteji bu yıl "Bağımsız Kıbrıs Kardeşler" pankartı ile alanlardaydı. Çağlayan Park'ın önündeki Meydanı'na gelen coşkulu kalabalık, hep bir ağızdan slogan gücünü gösterdi.

Sunuculuğunu Baraka Aktivistlerinden Nazen Şansal ve M. yaptıği 1 Mayıs Mitinginde, sol yumruklar hep birlikte sıkı topluluğu SOL ANAHTARI'nın "1 Mayıs Marşı", "Güzel Güle Göreceğiz", "Çav Bella" adlı marş ve şarkıları beğeniyle d

Küresel IsınMA Sabrımızı Taşırma, Namık

Baraka Tiyatro Ekibi, 2 Mayıs tarihinde Küresel IsınMA Sabrımızı Taşırma'yı Namık Kemal Lise'si öğrencilerine sergiledi. Dünyanın ve ülkemizin yaşadığı ekolojik sorunları anlatan yedi kısa piyesten oluşan oyunlar, öğrenciler tarafından ilgiyle izlendi. Oyun sonunda liseli öğrencilerle biraraya gelen Barakalılar, öğrencilerle sohbet etme imkanı da buldu. ☒

www.baraka

Yaklaşık altı yıldır kültür ve sanat alanında faaliyetlerini sürdüren Baraka Kültür Merkezi'nin web sitesi yayın hayatına başladı. <http://www.baraka.cc/> adresinden ulaşılan sitede, kültür merkezinin gerek güncel gerekse geçmişte gerçekleştirdiği çeşitli faaliyetlerine ilişkin haber, yazı ve fotoğraflar yer almakta. "Çalışma ve Etkinlik Grupları" bölümünde Baraka Tiyatro Ekibi'nin oyun metinlerine ve fotoğraflarına, müzik topluluğu Sol Anahtarı'nın programına, bestelerine ve

repertuarına, "Baraka'da gözlem bilgilerine ulaşım yanı sıra kütüphane satranç ve bilgisayar benzeri konular sitede yayımlanmaktadır. bölümünde yayınlanan metinlerinden alma mekanizması tüzüğüne kadar ulaşmak mümkün. Baraka'nın renkli ve morun ağırlıklı site, görsel olarak

Kutlandı

Lefkoşa Lefkoşadır!

'Lefkoşa'nın Lefkoşa olduğunu anlayamayan zihniyetler 26 Mayıs günü çıkan bir güzellik yarışması ilanında bunu bir kez daha gözler önüne serdiler. Lefkoşa Türk Belediyesi'nin de sponsor olduğu güzellik yarışması ilanında, Lefkoşa yerine Lefkoşe yazılması üzerine Baraka bir bildiri yayınladı. Bildiride;

'Hangi şehrin belediye başkanlığını yaptığını dahi bilmeyen, Çağlayan Çocuk Bahçesi'nin geleceğinin konuşulduğu bir Belediye Meclisi toplantısında Lefkoşa için "Lefkoşe" denmesine kılı bile kıpırdamayan, gazetelere "Lefkoşe" Türk Belediyesi diye ilanlar verdiren Sn. Cemal Bulutoğulları'nın artık ne Lefkoşalılara ne de Kıbrıslılara vereceği birşey kalmamıştır, derhal istifa etmelidir. Kıbrıslı Türklerin kendi iradeleri ile ülkelerini yönetmesini, tarihlerine ve kültürlerine sahip çıkmasını içine sindiremeyenler başka bir ülkenin idarecilerinden emir olarak koltuklarında oturmayı bir gelenek haline getirmişlerdir. Lefkoşa ve Lefkoşa Türk Belediyesi; Lefkoşa

Belediye Başkanı Cemal Bulutoğulları'nın malı değildir. Lefkoşa'nın ismi bir tartışma ve bir gazete ilanı ile değiştirilecek değildir. Kıbrıs Türk Halkı, mücadelesini kararlılıkla sürdürecektir. Gücünü kendi toplumundan almayan, kendi halkının mücadelesini hiçe sayan, dışardan gelen emirlerle toplumu yönetmeye çalışan bu kişi ve kişiler, Kıbrıslı Türklere olan ihanetlerinin farkına varmamaktadırlar. Tüm halkımızı; topraklarına, geçmişlerine ve tarihlerine sahip çıkmaya ve bu uzaktan kumandalı kişilere karşı koymaya çağırıyoruz.' denildi.

TESCİLLİ YARIŞMA KRALİÇESİNİ ARIYOR
Miss Kuzey Kıbrıs Güzellik Yarışması
31 Temmuz

Jasmine Court
HOTEL & CASINO
KIBRIS / KUZAY KIBRIS

1. Gelecek Güzele
1. Gelecek Güzel Miss Güzeli
(Uluslararası Güzellik Yarışması)

Lefkoşe Türk Belediyesi

Katkılarıyla

ErBATU
ESTATE CONSTRUCTION

Lefkoşe Türk Belediyesi

GİRNE BELEDİYESİ

TÜFEKÇİ
KIBRIS GÜZELLİK YARIŞMALARI

Canlı Yayın
fashiontv

Sanat Yönetmeni ve Koreografi
Atilla Kaplakarslan Vizyon Production / T.C.

Koreografi
Olğan Mustafa / K.K.T.C.

Organizasyon
Kıbrıs Genç Tv - Bilbay Eminoğlu

Kayıt - Ayrıntılı Bilgi için : Phone: 815 1 450 Gsm: 0533 875 70 40 / 0532 590 04 04
www.misskuzeykibris.com

n alana girmesi
Kıbrıs Bütün Halklar
inden başlanıp İnönü
yan atarak birlikteliğin

Münür Rahvancıoğlu'nun
ldı. Baraka müzik
ünler", "Güzel Günler
inlendi.

Kemal Lisesi'ndeydi

ka.cc

izle-Tartış" linkinde
terilen filmlerle ilgili
ak mümkün. Bunların
phane, okuma grupları,
isayar kursları ve
arda da bilgi ve belgeler
nmakta. "Biz Kimiz"
e derneğin kurucu
mali yapısına, karar
masından resmi
ar her türlü dökümanına
kün.

kları olan kırmızı, yeşil
ıklı olarak kullanıldığı
rak da oldukça zengin

İşçi Filmleri Festivali'ndeydik

Baraka, Türkiye'de üçüncüsü gerçekleştirilen İşçi Filmleri Festivali'ne katıldı. Ankara'da gerçekleştirilen ilk festival gösterimlerinde, 10 Mayıs günü Niyazi Kızılyürek ve Panikos Hrisantu'nun "Duvarımız" isimli filmi özel bir gösterimle sunuldu. Gösterim sonunda Baraka Aktivisti Münür Rahvancıoğlu Kıbrıs Sorunu, çözüm girişimleri ve devrimci duruş ile ilgili bir sunum gerçekleştirdi.

"Yasemin Kokan Şehir" Gösterildi

Yönetmenliğini Vasvi Çiftçiöğlü'nün yaptığı "Yasemin Kokan Şehir" Belgeseli 10 Mayıs Cumartesi akşamı saat 19:30'da Tabibler Birliği'nde gösterildi. Asimilasyona Hayır Komitesi Sözcüsü ve Baraka Aktivisti Besim Baysal'ın konuşmasının ardından, Çağlayan Bölgesi'nde yaşayan insanlarla yapılan röportajları içeren belgeselin sunumu sırasında duygusal anlar da yaşandı.

Baraka'dan KISA KISA

Baraka 3. 'Geleneksel' Karpaz Kampı'na hazırlanıyor. 3-6 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilecek olan kampta; deniz, eğlence, turnuvalar, tiyatro atölyesi, form ve panel, SOL ANAHTARI konseri ayrıca günlük gazete kampgasdi yer alacak. Panel konusu olarak "neo-liberalizm nedir?", Form konusu olarak da "ekoloji" işlenecek. Ayrıca Karpaz Burnu'na yürüyüş de düzenlenecek.

Baraka Tiyatro Ekibi her Salı buluşmaya devam ediyor. Küresel IsınMA Sabrımızı Taşıma isimli oyunla sezonu kapatan BTE oyuncularını, yaz süresince her Salı 18:00-20:30 saatleri arasında atölye çalışmalarına ve teorik çalışmalara devam edecek.

Baraka müzik topluluğu SOL ANAHTARI'nın çalışmaları sürüyor. Yeni bir albüm hazırlığı içerisinde olan SOL ANAHTARI yaz dönemi boyunca konserler vermeye de devam edecek.

Baraka okuma-tartışma grubu buluşmaya devam ediyor. Her perşembe saat 18:00'da buluşarak okuma ve tartışma faaliyetlerine devam eden grup Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu Yardımcı Komutanı Marcos tarafından yazılan "Zapatista Hikayeleri" isimli kitabı okumaya devam ediyor.

Dost ve aktivistlerin katılarak, Baraka Kültür Merkezi'nin idari, ekonomik ve politik doğrultusuna yön verdikleri Cuma Toplantıları devam ediyor. Toplantılar her cuma saat 19:00-21:30 saatleri arasında, herkese açık olarak gerçekleştiriliyor.

Baraka Kültür Merkezi, temmuz ayı içerisinde çeşitli el yapımı ürünlerin ve Argasdi'nin tanıtımının yapılp, satılacağı bir kermes düzenleyecek. Ayrıca müzik topluluğumuz SOL ANAHTARI da bir konser verecek. Kermesimize katkı koymak isteyen herkesi bekleriz.

Savaşa Hayır Koalisyonu 23 Temmuz akşamı, "Ortak Acımız Bizi Birleştiriyor" sloganıyla Sevgül Uludağ ve Politis yazarı Andreas Paraskos'un da katılacağı bir etkinlik düzenleyecek. Savaşa Hayır Koalisyonu'nun içerisinde bir yapı olan Baraka, etkinliğin kuzey'de yapılacağını bildirdi.

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde yine alanlarda olacağız. Barış mücadelemizi, halkların kardeşliğini hep birlikte haykıracağız. Haydi herkes 1 Eylül Yürüyüşü'ne!

Devrimci Yol'u Anlamak

1970'li yıllar, Amerikan emperyalizminin, Kıbrıs'ı fiili ve hukuki olarak bölme çalışmalarını artırdığı dönemdi. Kıbrıs'ta 1950'lerde CIA tarafından Türkiye ve Yunanistan vasıtasıyla kurdurtulan TMT ve EOKA paramiliter örgütler söz konusu dönemde, solcu ve demokrat kesimleri, baskıcı/ faşist uygulamalarla, pasifize etmişti. ABD'nin Kıbrıs'ta yürüttüğü politikaları dünyadan kopuk tahlil etmek emperyalizmin inşa ettiği büyük/çıkarıcı hegemonyayı ve buna karşı dünyada oluşan muhalefeti, başka bir dünyayı hayal eden devrimcileri göz ardı etmek olur. Nitekim 1970'li yıllarda dünya genelinde emperyalizme/faşizme karşı yükselen muhalefet, komşu ülke Türkiye'de de özellikle Devrimci Yol ile kendine özgü koşullarda gelişmişti. (Bu dönemde Kıbrıs'tan Türkiye'ye okumaya giden öğrenciler de Devrimci Yol mücadelesi içinde yer almışlardır ancak; bilhassa 1980 sonrası kuşağa bu deneyimlerini aktarmada büyük eksiklikleri olmuştur) Türkiye'de Devrimci Yol ile yükselen toplumsal muhalefeti, Ana Gerilla Birliği komutanı, Devrimci Yolcu **Mahmut Memduh Uyan**'la yaptığımız sohbetle anlamaya çalıştık.

Gözde Gayde
ggayde@yahoo.com

Türkiye'de 1970'lerle yükselen toplumsal muhalefete karşı iktidar nasıl bir tutum sergilemişti?

1965-1971 döneminde Türkiye'de ortaya çıkan gelişme, ilk kez burjuva iktidara karşı doğrudan doğruya devrimcilerin, emekçi sınıfların, toplumun bir karşı çıkışıydı, kendi başına bir karşı çıkışıydı. Toplumsal muhalefet, ilk kez 65-71 döneminde doğrudan doğruya kendi ideolojik bakışıyla bir alternatif olarak o dönem açığa çıktı. 12 Mart döneminde de bir takım kırıklıklara uğradı. Örgütsel yapısı dağıldı ama toplumsal devrim ve ideolojik yaklaşımları devam etti. 74 sonrası ise geçmişten de ders çıkartan bu egemen kesim, solun bütün yapısını dağıtamadığını, toplumsal devrimin sürdüğünü gördü. Onu boğmak için bir tür sivil-faşist hareketler geliştirmeye başladı. Öncelikle de üniversiteleri işgal etmeyi; solcu, demokrat, yaşamı değiştirmeye çalışan öğrenci kitlelerini bir ölçüde dağıtmayı; teslim almayı hedefledi.

Sizce neden özellikle üniversite gençliğini hedef aldı?

Çünkü 65-71 döneminde dünyada da 68 rüzgarı yaşıyordu. Bunu da gördükleri için ülkemizdeki üniversiteleri öncelikle faşist saldırılarla teslim almak, işgal etmek; öğrenci kitlelerinin devrimci dinamizminin toplumun değişik kesimleriyle etkileşim içine girmesini engellemek istediler.

Devrimci Yol bu süreçte nasıl ortaya çıktı?

Biz de o dönem, daha önceki 65-71 dönemindeki Dev-Genç, THKP-C mücadelesinin bir tür yorumu ve devamı olarak 74 sonrası ortaya çıktık. Yorumu ve devamı dediğimiz; gençlikteki devrimci eylemi, dinamizmi görüyorduk. Bunun bir araya getirilmesini, devrimci eylemin birliğinin sağlanmasını hedefledik. Faşist saldırıları, egemen kesimin soldaki gelişmeyi kesmek için önce üniversiteleri ve öne çıkan bütün devrimci dinamikleri dağıtmaya çalıştığı o faşist saldırıları gördük ve buna karşı bir direniş hattını örnek istedik; yani faşizme karşı mücadele hattını önümüze koyduk.

Peki, Devrimci Yol kendini nasıl tanımlıyordu?

Bizim temel ilkelerimizden biri faşizme karşı mücadeleydi. Bir diğeri de anti-

emperyalizmdi. Mahir Çayan'ın, THKP-C'nin ve geçmiş mücadelenin yorumu, bizim açımızdan içinde bulunduğumuz toplumsal mücadele zemini üzerinde mümkündü. Yani bulunduğumuz mücadeleyi kavramadan geçmiş bir mücadelenin eleştirisi, yorumu ya da devamı olunamazdı. Biz geçmiş mücadeleyi; bir anlamda içinde bulunduğumuz nesnel sınıf mücadelesini, toplumsal mücadeleyi kavrama noktasından ele aldık. Bu anlamda da birebir geçmişin tekrarı olmadık, sadece yorumlayarak o hareketin moral, psikolojik ve dünya görüşünü geliştirerek devamı olduk.

Devrimci Yol nasıl bir mücadele hattı ortaya koydu?

Öncelikle biz gençliğin, devrimci eylemin birliğini sağlayalım diye düşündük. Yani önce gençlik hareketini toparlamak istedik. Bunu da toparladık. Ankara'da AYÖD, İstanbul'da İYÖD'ü kurduk, Trabzon'da, Erzurum'da ve değişik illerde değişik üniversite dernekleri kuruldu. Bunların birleşmesinden Dev-Genç'i oluşturduk. Üniversite gençliğinin devrimci dinamizmini belirli bir örgütlülük içinde ifade ettik. Bu süreçte egemen kesim gençlik mücadelesini, devrimci mücadeleyi üniversitede boğmak istedi. Biz de buna karşı üniversite gençliğini hayatın her alanına yayan, aynı zamanda devrimci mücadeleyi hayatın her alanına yayan, toplumun diğer kesimleriyle ortaklaşan bir hat izledik. Yükselen halk mücadelesinin ön saflarında yer aldık, devrimci gençlik o zaman tüm toplum kesimleriyle ilişki içine girdi. Hayat genel düzeyde yakalanmaya başlandı. Gençlik hareketinden toplumsal harekete doğru bir evrim geçirdi. Bu noktada da zaten faşist hareket toplumdaki dalgayı kırmak için, devrimci dinamizmin en yüksek olduğu üniversitede gençliği boğmak için saldırılarını her alana yaydı.

Türkiye'deki direnişin gençlik hareketinden toplumsal harekete geçmesi Devrimci Yol'un iç savaş olarak adlandırdığı süreci daha görünür hale

getirmiş olmalı...

Hayat; sokakların, mahallelerin, kentlerin, köylerin karşı karşıya geldiği bir yer haline geldi. Ya faşistlerin işgal ettiği ya da devrimcilerin etkin olduğu bölgeler noktasına geldi. İç savaş dediğimiz süreç derinleşti. Biz mümkün olduğunca toplumla her alanda bütünleşmeyi önümüze koyduk. Mahallelerde, büyük kentlerde, fabrikalarda, maden alanlarında örgütlenmeler söz konusuydu. Tam anlamıyla ülkede her şey ikiye yarılmıştı.

Dünya'da olduğu gibi Türkiye'deki sivil-faşist hareketin gerisinde Amerika'nın, CIA'nin parmağı olduğu bilinen bir gerçek...

Elbette, faşist hareket, salt kendi başına bir faşist hareket değildi. Yukarıdan kurgulanmıştı, Amerika'nın dünya genelinde yürüttüğü toplumsal hareketleri pasifikasyon (pasifleştirme) politikaları vardı. Latin ülkelerinde, değişik dünya ülkelerinde denedikleri uygulamaları bizim ülkemizde de başlatmıştı. Bunların özel yetiştirilmiş CIA,

Pentagon uzmanları vardı. Türkiye'de

birçok yerdeki büyük olaylarda

onların adları geçiyordu. Bizdeki

faşist hareketin içindeki

unsurlar da doğrudan

eğitilmiş uzmanlardı. Sivil

faşist hareket sadece

aşağıdan gelişen,

kendiliğinden bir hareket

değil, doğrudan CIA

tarafından toplumsal

mücadelelere, sola,

komünist hareketlere karşı

yürütülen bir tür paramiliter

hareketlerin uzantısıydı.

Ayrıca Kıbrıs'ı da doğrudan

etkileyen NATO, Türkiye'yi

de bir karakolu olarak

kullanmıştı. O dönem

Yunanistan, NATO'nun

askeri kanadında yoktu.

İran da Amerikan karşıtı

konumdaydı. Afganistan da

bir tür Sovyet güdümü

altındaydı. Suriye de SSCB

ile dostluk anlaşması

çinindeydi. Dolayısıyla bu

bölgede, ABD karşıtı pek

çok gelişme oluyordu. Bu

da ABD'nin Ortadoğu'da zayıflaması anlamına geliyordu. ABD ve NATO bu gelişmeler içerisinde Türkiye'nin istikrarsızlığından korkuyordu. ABD, Türkiye'de cuntanın gelişini "bizim çocuklar geldi" diye ifade etmişti.

12 Eylül 1980 darbesine yaklaşıldığı dönemde Devrimci Yol kendi içinde nasıl bir süreçten geçiyordu?

Bu dönemde Devrimci Yol partileşmeyi teorize etmeye çalıştı. Hayatın içinden yürütülecek bir organizma olmalıydı. Partileşme süreci nerede başlar, nerede biter bilinmiyordu. Partileşme süreci zaaflarımız olduğunu, eksik kaldığımız noktaların olduğunu bize gösterdi. Ancak Devrimci Yol kendi topraklarında kendini ifade etmiş ve sonuçlarına da katlanmıştır. Toplum örgütlemeye kendi anlayışını ortaya koydu; özgündü. Örneğin Fatsa Direniş Komitesi, ODTÜ ÖTK, İşçi örgütlenmeleri

Devrimci Yol, bu süreçte hiç geri çekilmedi. Daha doğrusu geri çekilme deneyimimiz yoktu. Öyle büyük bir hareketin nasıl geri çekileceğini bilemiyorduk.

(yeraltı Maden-İş) önemli deneyimlerdi ve hayata geçirilmişti.

Peki, Türkiye'de 12 Eylül'e gelirken nasıl bir atmosfer vardı?

Türkiye'de iç savaş süreci derinleşmişti. Biz Fatsa'da kardeşçe bir yaşam olabileceğini ortaya koyarken Türkiye'deki terör ve kaos ortamı bu yaklaşımı ortadan kaldırdı. Kaosu aşamadık. Toplum yoruldu, insanların can ve mal güvenliği kalmadı. O günkü koşullarda zenginler de telaş içindeydi, endişe içindeydi. Burjuva sınıfı devrim olacak korkusu taşıyordu. Faşist güçler, sola karşı şiddetini artırmıştı. Sendikacı Kemal Türkler ve tarafsız, liberal yazarlar öldürülmüştü. Maraş katliamı ardından sıkıyönetim ilan edildi. Ülke genelinde devrimci mücadele engellenemediğinden mevcut sistem tıkanmıştı. Cumhurbaşkanı seçilemiyordu, hükümet etkisizdi.

O dönemde cuntanın darbe yapacağı biliniyordu...

24 Ocak 1980 kararları ile neo-liberal politikalar uygulama olarak getirildi. Ecevit, bu kararların ancak askeri cuntalar altında gerçekleştirilebileceğini söylemişti. Gidişatın cuntaya doğru olduğu belliydi. Soldan yana en küçük umut kalmasın diye cunta sivil-faşistlerle birlikte Fatsa'ya, halkın kendi kendine yönetme sürecine darbe vurdu. Halkın demoralize edildiği, Tarış, İzmir'de Gültepe, Çorum vs. olayları yaşanmıştı. Toplum 12 Eylül'e gelindiğinde çok fazla hırpalanmıştı. Herkes cuntanın geleceğini bekliyordu.

12 Eylül'e karşı Devrimci Yol'un tavrı ne oldu?

Devrimci Yol, 1975–1980 arası hep atak mücadele yapmıştı. 80'de darbe geldiğinde toplumda bir durulma, çekilme oldu. Cuntaya karşı zımnî de olsa bir kabullenme oldu. Toplum geri çekilince Devrimci Yol, devlet güçleriyle, cuntayla karşı karşıya kaldı. Devrimci Yol bu süreçte hiç geri çekilmedi. Daha doğrusu geri çekilme deneyimimiz yoktu. Öyle büyük bir hareketin nasıl geri çekileceğini bilemiyorduk. Dağıldık, davalar açıldı, ülkenin her yeri, spor salonları, camiler, vs. işkencehanelere, gözaltı yerlerine dönüştürüldü. Biz, hayatta kalan ilişkilerle yeniden bir araya gelmeye çalıştık, düzenli bir gerilla hareketi oluşturduk. Tabii her alanda düzenli gerilla hareketi oluşturmak zaman aldı. Malatya, Sivas, Tokat, Ordu, Tunceli hat alanımdaydı. Buralarda örgütlenmeye çalıştık. Ardından Lübnan'a gittik, 82'de toparlanma çalışmasını oluşturduk ve döndük. Lübnan'ı uzun vadeli kullanamadık. Lübnan eskiden, Filistin hareketlerinin etkisi altındaydı. Latin Amerika'dan Afrika'ya, Türkiye'ye kadar pek çok hareket buralara toparlanmak ve gerilla çalışması yapmak için gelirdi. ABD, orayı terör merkezi olarak görüyordu ve bu yüzden de kampları dağıttı; dağıtmak üzere İsrail'i kullandı. Böylece Lübnan'ı kullanamaz hale geldik ve boşalttık. Bu süreçte Avrupa'daki arkadaşlar bir araya gelip politikalarımızı gözden geçirdiler ve mevcut politikalarından vazgeçtiler. Tartışmalar sonunda, önceden tesis edilen politikalarından vazgeçilmesine ve yeni bir politika uygulanmasına karar vermişlerdi. Fakat biz o sırada mücadele içinde olduğumuzdan, operasyon altında olduğumuzdan demoralize olmamız açısından bize bunu o zaman

söylememiş ve bizimle ilişkilerini dondurmışlardı. Biz operasyon koşulları dolayısıyla bunu geç öğrendik.

Türkiye'de darbe sonrası yaşam değişmişti. Dolayısıyla faşizme, iktidara, darbeye karşı yürütülen mücadele şeklinin kendini yenilemesi gerekiyordu...

Türkiye'de sivil-siyaset dönemi başlamıştı. Partiler kurulmuştu. Biz, devrimci faaliyeti,

gerisindeymişiz. 12 Eylül'e karşı, cuntaya karşı refleks olarak hemen savaşılması gerektiğini düşünüyorduk. Türkiye'nin büyük şehirlerindeki mahallelerinde direniş hemen başlamıştı. Ancak cuntanın buralara müdahalesi hızlı olduğundan bunu aşamadık. Düşünemediğim kadar şiddet olayı yaşandı. Dimitro, Musollini, Stalin okumuştum. Teorik tahlillerimiz vardı. 12 Eylül'deki gibi büyük bir şiddeti tahayyül edemedim.

Biz geçmiş mücadeleyi; bir anlamda içinde bulunduğumuz nesnel sınıf mücadelesini, toplumsal mücadeleyi kavrama noktasından ele aldık. Bu anlamda da birebir geçmişin tekrarı olmadık, sadece yorumlayarak o hareketin moral, psikolojik ve dünya görüşünü geliştirerek devamı olduk.

bütünsel olarak kırsal alanda oluşturmayı doğru bulmadık. Kırsal alan merkezli bir faaliyet yerine, kent merkezlerini de kapsayan bir hareket olması gerektiğini düşündük. Kırsal alanda geri duralım, seviyeyi düşürelim, askeri karakterli siyasi bir mücadele yürütelim diye karar verdik. Halk "kentlerde hiçbir şey yaşanmıyor. Bizde, kontroller, operasyonlar düzenleniyor" diyordu. Ülke genelinde ister istemez çok sivri kalıyorduk. Kentlere gitmeyi uygun gördük. Farklı düşünelere, kendi düşündüklerini yapmakta özgür olduklarını söylemiştik. Birkaçı yurtdışına, birkaçı şehir dışına gitmişti. Bu süreçte Avrupa'daki ilişkiler dağıtılmıştı. Geri kalanlarla ülkede askeri siyasal bir devrimci mücadeleyi önümüze koymuştuk. 1984 yazından 1985'in Şubat ayına kadar, 5-6 aylık bir sürede benim de içinde bulunduğum bir çaba oldu. Belli bir etkisi de oldu. Ben yakalandıktan sonra da istenilen düzeye ulaşamadık. 1985 Şubat'ında yakalandım. Devleti yıkmak, sınıf mücadelesi yürütmek suçundan idam cezası aldım.

Türkiye'de sol, örgütlü ve güçlü bir durumda iken neden darbeyi atlatamadı?

Latin Amerika'da sol devamlı oldu. Neden Türkiye'de bu hareket bunu aşamadı? Ben 12 Eylül sürecinde yakalandım. Bu durumu hep tartıştım. Faşist saldırılara, cuntaya karşı gerilla faaliyeti oluşturmuştuk. Ancak cuntanın saldırılarını aşamadık. En genel düzeyde toplumun yıpratıldığı koşullarda sol topluma kendini yeterince sergileyemedi. Devrimci Yol olarak, siyasal-askeri olarak en geniş kitleye, kadroya sahiptik. Ancak stratejiye uygun araç, gereç teçhizat ve ön tedbirlerin çok

1995 yılında hapisten çıktığınızda solu ne durumda buldunuz?

1995'te çıktığımda sol yeterince kendini tarif edemeyecek durumdaydı. Daha kolay yanıtlar veriliyordu. Çıktığım dönemde kamu çalışanlarının sendikalaşma hareketleri vardı. Çok da ciddi bir örgütlenme yoktu. İkimizdeki her türlü sorun, henüz eleştirilmemekle beraber 12 Eylül ile de hesaplaşmamıştır. Bugün hala Kenan Evren saygın bir insan gibi toplumda yer alıyor.

2000'ler için neler söylemek istersiniz? Sizce bu dönemde nasıl bir mücadele hattı çizilmeli?

Bugüne gelirse, daha farklı bir dönem yaşanıyor. Emperyalist kampın ideolojileri bitti gibi. Neo-liberalizmin, sermayenin yaldızları dökülüyor. Toplumun yararına gibi gösterilen şeylerin, özelleştirmelerin, yarar sağlamadığı fark ediliyor. Sol; emperyalizme, kapitalizme karşı emekçiler, ezilenler ve işçi sınıfıyla mücadele etmeli. Sol ve sosyalizm, enternasyonalist olduğundan milliyetçiliğe karşı olması gerekiyor. Liberalizme karşı duruşunu ortaya koyması gerekiyor. Düzeni tamir etmek solun görevi değil. Bu anlamda solun, egemen iktidara, emperyalizme karşı gelmesi, tepkilerini daha da ortaya çıkarması, örgütlenmesini sistemleştirmesi gerekiyor. Emperyalizme karşı açık bir duruş gereken dönemdir. Devrimci mücadele, devrimler dönemi bitmemiştir. Mücadele etmek lazım.

Not: Fotoğrafı kullanmama izin veren İnönü Alpat'a ve röportajı gerçekleştirmemde yardımları olan Hasan Kuş ve Çağrı Kaderoğlu'na sonsuz teşekkürler.☒

Öğrencilerin Sınavlarında Başarılı Olma Teknikleri

1-) Kitabı, defteri noktası “.” virgülüne “,” kadar ezberleme:

Çok sıkıcıdır; ama özellikle tarih, coğrafya, felsefe, sosyoloji derslerinde %85 etkilidir. Yorum sorusu çıkarsa asla cevaplayamazsınız. (Zaten eğitim sistemimizde mübah olan budur.) Ezber yöntemiyle bilgiler kafanızda uzun süre yer tutmaz; çünkü bilgiler sınavdan sonra unutulur.

2-)Kopya çekme:

Aksiyon yüklüdür.

Haybeye puan kazandım diye övünebilirsiniz.

Kopya çekmek 2'ye ayrılır:

a- Arkadaştan isteme

Eğer arkadaşınız da “a” yöntemini kullanıyorsa başka arkadaştan kopya çekilmelidir.

Eğer gözcüyle iyi anlaşıyorsanız hiç sorun yok demektir; ama gözcüyle gıcık gidiyorsanız bir uyarılık hakkınız vardır.

Bu yöntem %50 güvenilirdir; çünkü kopya çektiğiniz arkadaş soruyu ya doğru bilir ya da yanlış bilir.

Yani eğer sınavda başarılı olmak istiyorsanız asla “a” yöntemiyle kalmamalısınız.

b- Ele, kola, bacağa, sıraya gömleğe vb. yerlere yazarak çekme

Risklidir; ama yakalanmadığınız takdirde %100 başarılı olursunuz.

Tecrübeyle başarı oranı artar.

Ele ve masaya yazmak en yaygın yöntemdir.

3-)Hocayla iyi geçinme:

Bu yöntem %35 etkilidir.

Bu yöntem yalakalıkla karıştırılmamalıdır.

4-)Hocaya özel derse gitme:

Özellikle matematik, fizik, kimya ve ingilizce derslerinde etkidir.

Bu yöntem %75 etkilidir. Ancak hissedilen etkisi en az %110'dur;

(özel derse gittiğiniz zaman hocayla iyi geçineceğiniz için % 35, özel derse gittiği için % 75)

5-)Sınıfta dersi dinleme:

Etkili bir yöntemdir; ama yalnız başına asla derste başarılı olamazsınız.

%30 etkilidir.

6-)Hakkını vererek çalışma:

Öğrencilerin genelde tercih etmediği bir yöntemdir.

Çünkü çok zahmetli ve zordur. En adil yöntemdir.

Ancak bilmelisiniz ki;

hocaya derse gitmez,

biraz ezber yapmaz,

sınıfta dersi dinlemez,

hocayla iyi geçinmezseniz

hakkını vererek çalışmayla **asla** başarılı olamazsınız.

Değirmenlik-Kythrea Minareliköy-Neohorio

Besim Baysal
baysalbesim@yahoo.com

Yazılı tarihte küçük cümlelerle geçirilen konulardan biri de Osmanlı İmparatorluğu Kıbrıs adasını fethettikten sonra Kıbrıslı Türklerin ataları diyebileceğimiz, Anadolu'dan getirilen Türkmenlerin veya Anadolu kökenli toplulukların Kıbrıs'taki sosyo-ekonomik pozisyonudur. Bu Anadolu toplulukları, Kıbrıslı Elenlerin ataları diyebileceğimiz ve bugün Kıbrıs'ın kuzeyindeki resmi ideoloji tarafından düşman, Osmanlı İmparatorluğu'ndaki bozguncu, olarak nitelendirilen toplumdan çok çok fazla isyan organize etmişlerdir. Hatta bu topluluklar, Anadolu'dan Kıbrıs'a sürgün usulü olarak yerleştirilen, yerleşik hayata geçmemiş, devlet tarafından vergisi alınmadığı için sürekli kovuşturmaya uğrayan aşiret ve boylardır. Kıbrıs, bu aşiretlerin en iyi kontrol altına alınabileceği uygun bir Osmanlı toprağı olarak seçilmiştir. Bu toplulukların uygun yerlere yerleşmesi bu küçük adada yaşamak için zorunlu bir ihtiyaçtır. Anadolu'dan gelen bu toplumların yerleştiği köylerden biri de Değirmenlik köyü olmuştur. Değirmenlik, Lefkoşa'nın 15 km kuzeybatısında yer alan bir yerleşim yeridir. Etrafında yer alan Tırfon (Demirhan) ve Minareliköy'den çok daha kalabalık bir yerleşim yeridir. Bugün Değirmenlik'in belediyesi vardır. 1960'taki nüfus sayımında Kıbrıs Cumhuriyeti'nin resmi rakamlarına göre Değirmenlik nüfusu; 2955'dir. 1974 tahmini nüfusu 2947 olan Değirmenlik'te, 1996'da kuzeyde yapılan nüfus sayımı sonuçlarına göre 2242 kişi yaşamaktadır.

1960 yılındaki nüfus sayımının etnik dağılımına göre ise; Değirmenlik'te sadece 4 Kıbrıslı Türk yaşamaktadır. Zaman zaman resmi tarihte de anlatılanlara göre Anadolu kökenli Osmanlı toplumlarının Kıbrıs'ta çıkarttıkları isyanlardan birinde Değirmenlik'te yaşayan Türkler de taraf olur ve ardından Osmanlı askerleri tarafından tamamen ortadan kaldırılırlar. Değirmenlik'te Osmanlı döneminden kalma sarı taştan yapılmış cami, üzerinde değişiklik yapılarak bir kilise şekline

dönüştürülmüştür. Bu değişikliğin isyandan hemen sonraki yıllarda Osmanlı Devleti tarafından desteklediği söylenir. Aynı zamanda Değirmenlik'te 1974, Türkiye'nin müdahalesinden çok çok gerilere giden bir pınar vardı. Hatta bu pınardan akan suların hem Değirmenlik köyünde hem de etraf köylerde yaşayanlara ait olduğuna dair kayıtlar mevcuttu. Kullanıcıların

koçanları (tapu) vardı ve saatleri ayarlanarak bu su ile tarımsal üretim yapmaktaydılar. Ancak 1974 sonrası Türkiye'nin kontrolündeki kuzeyde Değirmenlik Pınarı ile ilgili yapılan bir çalışmada (dinamit patlattılar) pınarın suyu ortadan kayboldu. Bahçeler kurudu, Mesarya Ovası ortasındaki güzellik yokedildi. Köyün içinde yer alan su arkları topraklarla doldu üstlerine asfalt döküldü.

Değirmenlik isim değişikliğine uğramasa bile tarihinde bu gibi değişik müdahaleler yaşandı. 1958'de Türkler yaşamadığı için Türkiye'den getirilen komutanlarca

müdahaleye de maruz kalmadı. 1974'te de isim değişikliği olmadı çünkü bölgedeki ve Kıbrıs'taki diğer Kıbrıslı Türklerin tamamı tarafından Değirmenlik ismi ile biliniyordu ve büyük bir yerleşim yeri olması itibarıyla ve Türkçe bir isim ile bilinmesi açısından olsa gerek isiminde bir değişime gidilmedi. Yüzyıllardır Elenlerin Kythrea dediği Türklerin ise Değirmenlik dediği bir Kıbrıs köyü olarak kaldı. 1974 sonrası Değirmenlik köyüne güney Kıbrıs'tan göçmen olanlar ile Türkiye'den Kıbrıs'a getirilen nüfus karışık olarak yerleştirilmiştir. Güneyden gelenler genelde Aleminyo'dan, Koççat ve Matyat'tan, Baf'nin değişik köylerinden gelip yerleştirilmişlerdir. Türkiye'den ise hem Karadeniz bölgesinden getirilen Laz kökenli hem de doğudan Kürt kökenli insanların yerleştirildiğini biliyoruz. Hatta 1990'larda evlerine uydu taıp MED TV izleyen Kürtlere baskınlar yapıldığı da biliniyor. Köyün arazisi içinde Türkiye'den Kıbrıs'a gelmiş askeri birliklerin büyük boyutlarından biri konuşlanmıştır. Aynı yapı hemen yakındaki Minareliköy için de geçerlidir. Askeri birliklerin etkisi Minareliköy'de de vardır. Minareliköy, Kıbrıslı Türklerin Minareliköy dediği Kıbrıslı Elenlerin Neohorio diye bildiği bir yerleşim yeridir. Bugün Değirmenlik ile içiçe geçmiş

Kuzey Köyleri İsim Listesi 4 Lefkoşa-Omorfo (Güzelyurt) Bölgesi Karma Köyler

Tabela Adı (1958'den sonra)	Kıbrıslı Türklere Göre	Harita Adı
Akçay	Argaca	Argaki
Cengizköy	Peristeronari	Peristeronari
Çamlıköy	Kalohoryo	Kalokhorio
Gemikonağı	Xeros	Xeros
Madenli	Ayyorgi	Ayiosyiorgos
Taşköy	Petre	Petra
Yeşilyurt	Pendaya	Pendayia
Güzelyurt	Omorfo	MORPHOU

bir yapısı vardır. 1996 Aralık ayında Kıbrıs'ın kuzeyinde yapılan nüfus sayımında 913 kişinin yaşadığı Minareliköy'e 1974 sonrası Türkiye'den gelen göçmenler de yerleştirilmiştir. Hatta 1990'lı yıllarda Kürt kökenli oldukları söylenen bir göçmen aile bir gece askeri bir baskınla Türkiye'ye geri gönderilmiştir. TC egemenleri, yerli işbirlikçileri ile halkların kendi kültürlerini yaşatmasına izin vermemektedirler. Ne Türkiye'de ne de Kıbrıs'ta.

1960 nüfus sayımının etnik köken itibarı ile çıkan sonuçlarına göre ise Minareliköy

karma bir köydü. 1960 nüfus sayımı itibarıyla 1157 Kıbrıslı Elen'e karşılık 230 Kıbrıslı Türk yaşamaktadı. Kıbrıslı Türklerin bu yerleşim yerinde atalarının vakıf arazileri vardı, çiftlikleri, tarihi mezarlıkları vardı. Ancak günümüzde

asfaltlama çalışmaları yapılan Minareliköy'de tarihi Osmanlı mezarlıkları yerlebir edilmiştir. Ne eski eserler olayın farkındadır, ne de Ulaştırma Bakanlığı bilincindedir ancak eski çiftliklerin kuyuları, değirmenleri, mezarların mermer ve taş oymaları dozerlerin altında yerle bir edilmiştir. 1974 yılında birçok acıyı tatmış bu toprakların Kıbrıslı Elenleri, arkalarında onlarca katledilmiş sivil bırakarak Kıbrıs'ın güneyine kaçmışlardı. Yıllar yılı Elenlerin kuzeyde kalan tarihini yoketmek için çalışan zihniyet bugün Kıbrıslı Türklerin bu topraklardaki geçmişini de yokederek bir halkı tarihsizleştirmenin adımlarını atmaktadırlar. Dedelerimizin su kuyuları, değirmenleri, pınarları, mezarları, ektiği ağaçlar; dozerlerle, dinamitlerle yokedilmiştir. Kıbrısın kültürüne tarihine göz göre göre yapılan bu saldırıların bir türlü sonu gelmemektedir. 40 yıldır süregelen bu saldırıların sonu da biz ayağa kalkmadıkça gelmeyecektir. ☒

28 Yıllık Özlem: Fatsa

Ali Şahin
aliossemeon@hotmail.com

Belediye'nin aldığı tüm kararlar halkla tartışılmıştır. Halkın onayı olmayan hiçbir iş Belediye tarafından yapılmamıştır. Halk yönetime katılmıştır. Tek cümleyle Fatsa Belediye'de söz ve karar sahibi kılınmıştır. FIKRİ SÖNMEZ

Gelecek, geçmiş deneyimlerin artıları ve eksilerinden çıkarılacak derslerle sağlam temeller üzerine kurulmalıdır. Bir yerel yönetim deneyi olan Fatsa da sadece Türkiye devrimci hareketi için değil, bütün dünya halkları için bir örnek teşkil etmektedir.

Yirmi bin civarındaki nüfusuyla Ordu'nun Fatsa ilçesi 1970'li yıllarda bütün Türkiye'nin konuştuğu bir yeri. Onu böylesine bilinen bir yer haline getiren şey ise halk iktidarıydı. "Terzi Fikri" lakabıyla bilinen ve ortaokul mezunu olan Fikri Sönmez, 1979 ara seçimlerinde Fatsa Belediye Başkanı seçildi. Fikri Sönmez CHP, AP, MSP partilerinin adaylarının toplamlarından daha fazla oy alarak başkanlığa gelmişti. Gelir gelmez de ilk işi 7 mahallesi bulunan Fatsa'yı 11 birime bölerek,

11 halk komitesi oluşturmak oldu. Her birim kendi halk komitesine nüfusuna göre 3 ile 7 arasında temsilci seçiyordu. Kısacası halk yönetimi katılıyordu. Daha sonra "Çamura Son" kampanyası başlatıldı. Uzmanlara sorulduğunda 5 yıla yakın bir sürede bitebileceği söylenen Fatsa sokakları ve kanalizasyon sistemi, halkın çok büyük katılımı ve çevre belediyelerin desteğiyle bir haftada bitirildi. Çalışmalara, yardım etmek için çevre köylerden gelen insanlar Fatsa halkı tarafından misafir ediliyordu. Tam bir dayanışma örneği yaşıyorlardı. Ardından "Fatsa Belediyesi Kültür Şenliği" düzenlendi. Türkiye'nin her yerinden birçok sanatçı, yazar, aydın belediyenin daveti üzerine Fatsa'ya geldi. İlçenin her yerinde tiyatrolar, konserler, paneller, çeşitli spor aktiviteleri düzenleniyordu. Fatsa'ya davetli olarak gelen sanatçı ve aydınlar gördükleri manzara karşısında gözlerine inanamıyorlardı. On yaşındaki çocuklardan, yetmiş yaşındaki devrim antları içiyordu. Şehrin her yanında devrimci sloganlar yazılıydı. Halk komitesinin etkileri gitgide artıyordu. Halk artık sadece belediye sorunları için gelmiyordu komitelere. Kocasından şiddet gören, kocasının içki ve kumarından şikayet eden kadınlar direkt olarak Fikri Sönmez'e gidiyordu. Çeşitli kız kaçırma olaylarında bile halk komiteleri devreye giriyordu. Hatta bir keresinde çevre köylerin birinden gelen insanlar, köylerinde cami olmadığını ve buna bir çare bulunmasını istemişlerdi. Bunun üzerine devrimciler o köye cami yapımına yardıma gittiler. Bu masalsi Fatsa'ya hayran kalanlar kadar öfkeyle bakanlar da vardı. O günlerde Çorum katliamıyla ilgili görüşlerini öğrenmek isteyen bir

gazeteciye "Siz Çorum'u bırakın, Fatsa'ya bakın" cevabını verdi dönemin başbakanı Süleyman Demirel. Sanki bir katliam da Fatsa'da varmış gibi. Fatsa'ya karşı tam bir karalama kampanyası başlatıldı. Faşist emniyet müdürü Reşat Akkaya Ordu şehrine vali olarak atandı. Amaç belliydi; insanları yıldırma. Böyle yaşadıklarına bin pişman etmek. Devrimcilere karşı çeşitli saldırılar başlatıldı. Bu saldırıların birinde Şehittin Tırç isimli bir devrimci yaşamını yitirdi. Sağ basının bütün karalamalarına karşın MSP Fatsa İlçe Başkanı bile "Huzur içinde Fatsalı kardeşlerimizle yaşıyoruz. Ünye'ye veya Ordu'ya gittiğimizde sıkıntılarımız oluyor. Dövülüyor, horlanıyor. Bizim ilçemizde kan yok, ateş yok, barut yok" (4 Temmuz 1980, Milliyet Gazetesi) diyordu. Tüm bunlara rağmen 11 Temmuz 1980 günü Fatsa'ya nokta operasyonu oldu. Emir, bizzat Kenan Evren tarafından verildi. Çok sayıda insan tutuklandı, işkence gördü. Nokta operasyonunu gerçekleştiren askerlerin yanındaki yüzü maskeli faşist muhbirler büyük tepki topladı. Bu maskelilerin hapsi katil faşistlerdi. Muhbirliklerinin ödülü olarak bir çoğuna devlette iş verildi. Ne acı ki

öyle oldu. İlçede hiçbir direniş sergilenememesi büyük bir eksiklikti. Sadece dağlara çekilip gerilla olanlar direndi. Fakat onlar da çeşitli çatışmalarda ya öldürüldü ya da yakalandı. Fikri Sönmez de işkence görmüştü. Kaburgası kırıldığı ve iç organları hasar gördüğü için sadece süt içebiliyordu. Ama onu en çok üzen Fatsa'lı itirafçıları. İşkencelere dayanamayıp yalan itirafta bulunanlar. Fikri Sönmez daha sonra fenalaştı. Revirden hastaneye götürülmesi gerekiyordu. Fakat darbeciler buna izin vermedi. Bunun üzerine o "beni koğuşuma götürün o zaman. Arkadaşlarımın yanında ölmek istiyorum" dedi ve 4 Mayıs 1985 günü yaşamını yitirdi. Daha birçok kişi işkenceden yaşamını yitirdi. Tüm bu olaylara rağmen Kenan Evren hala nokta operasyonunun arkasında duruyor. 5.4.2005 tarihli Sabah gazetesinde şunları söylüyor: "Orada Terzi Fikri diye biri çıkmış. Devlet benim diyor (ki hiç öyle demiyor). Komite kurmuş. Fatsa'yı o komite yönetiyor. Ne yapılıp, ne yapılamayacağını kararını halk veriyor ve halk adına o komite. Yani kararı devlet vermiyor. Devletin otoritesi sıfır. Devlet kanunları Fatsa'da işlemiyor. Ne yapsın Türk Silahlı Kuvvetleri, ordu mecbur kaldı."

Fatsa çok açıktır ki basit bir olay değildir. İnsanlığa; kolektif çalışmanın, devrimci anlayışın neler yapabileceğini gösteren bir örnektir. Bu yüzden Fatsa'yı nokta operasyonunun 28. yılında anma gereği duyuyor ve darbecileri öfkeyle lanetliyoruz. Son olarak şu unutulmamalıdır ki ne Deniz ne Mahir ne de Fatsa halkı dizi malzemesi değil, onlar bizim yaşam ve mücadele anlayışımızın ürünüdür.

(Kaynak: Fatsa Devrimci Yol Savunması; Pertev Aksakal)☒

2 Temmuz 1993: Sivas'ta Madımak Otel'i'ne saldıran dinci gruplar, çıkardıkları yangın sonucu 37 aydını katlettiler.

4 Temmuz 1848: Komünist Manifesto yayımlandı.

5 Temmuz 1811: Simon Bolivar, Venezuela'nın İspanya'dan bağımsızlığını ilan etti.

7 Temmuz 1995: Aziz Nesin öldü.

11 Temmuz 1980: Fatsa'da Nokta Operasyonu.

12 Temmuz 1904: Şilili şair Pablo Neruda doğdu.

15 Temmuz 1968: 6. Filo İstanbul'a demirledi. Ertesi gün üniversite öğrencileri ABD'ye ait 6. Filo askerlerini denize attı.

16 Temmuz 1888: Paris Komünü için yazılan Enternasyonal, Pierre Degeyter tarafından bestelendi.

17 Temmuz 1945: Harry Truman, SSCB lideri Josef Stalin ve İngiltere Başbakanı Winston Churchill, Potsdam'da 2. Paylaşım Savaşı sonrası dünyanın bölüşümünü belirlediler

20 Temmuz 1923: Meksika'lı devrimci Panço Villa öldürüldü

21 Temmuz 1995: Ernest Mandel öldü.

6 Ağustos 1945: ABD ilk atom bombasını Hiroşima'ya attı.

6 Ağustos 1962: Jamaika bağımsızlığını kazandı.

13 Ağustos 1966: Mao Zedong Çin'de Kültür Devrimi'ni ilan etti.

14 Ağustos 1972: Dr. İsmail Beşikçi Kürt sorunu ile ilgili yaptığı çalışmalarından dolayı 13 yıl hapse mahkum oldu.

15 Ağustos 1951: Nazım Hikmet TC vatandaşlığından çıkarıldı.

19 Ağustos 1936: Faşistler İspanyol şair Federico Garcia Lorca'yı kurşuna dizdi.

20 Ağustos 1940: Leon Troçki, Stalin'in bir ajanı tarafından haince öldürüldü.

20 Ağustos 1968: Sovyet Birlikleri Çekoslovakya'yı işgal etti.

1 Eylül 1939: Alman orduları Polonya'ya girdi. 2. Paylaşım Savaşı başladı. Bugün 1 Eylül, tüm dünyada "Dünya Barış Günü" olarak kutlanıyor.

2 Eylül 1942: Alman SS Birlikleri Varşova Gettosu ayaklanmasını 50 bin Yahudiyi öldürerek bastırdı.

3 Eylül 1938: IV. Enternasyonal kuruldu.

6-7 Eylül 1955: İstanbul'da yaşayan garimüslümlerin evleri ve iş yerleri talan edildi.

8 Eylül 1941: Ho Şi Minh Vietnam Bağımsızlık Örgütü'nü kurdu.

11 Eylül 1973: ABD destekli askeri cuntanın yönetime el koymasına direnen Şili Cumhurbaşkanı Salvador Allende öldürüldü.

12 Eylül 1980: Türkiye'de faşist darbe. Ordu yönetime el koydu.

14 Eylül 1867: Karl Marx'ın yazdığı Kapital'in ilk cildi yayımlandı.,

16 Eylül 1949: Yunanistan İç Savaşı sona erdi.

20 Eylül 1951: Türkiye'nin ve Yunanistan'ın NATO'ya alınmasına Ottawa'da karar verildi.

22 Eylül 1919: Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası kuruldu.

Kıbrıs Cumhuriyeti

Münür Rahvancıoğlu
munurrahvancioglu@yahoo.com

İkinci Paylaşım Savaşı'nın sona ermesi ile birlikte dünya emperyalist sisteminin hegomon gücü de değişmiştir. Savaşın önce sistemin patronu konumundaki İngiltere yerini ABD'ye devrederken, bu durum beraberinde çeşitli politika değişikliklerini de gündeme getirmiştir. Yeni patron ABD, İngiltere'nin klasik sömürgecilik politikasından farklı olarak bir yeni-sömürgeci sistem uygulamaktadır. Klasik sömürgecilik, açık işgale dayalı ve bir vali aracılığı ile sömürge devletin kontrolünden oluşur. Oysa yeni-sömürgecilik sisteminde, sözde bir bağımsızlık verilen ülkeler; emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçi sınıflar aracılığı ile sistem içinde tutulmaya devam eder. Kıbrıs'ta bir ulusal kurtuluş mücadelesinin başlamasından çekinen ABD, Kıbrıs'ın ya sözde bağımsız bir devlet haline getirilmesi veya Yunanistan'a bağlanarak NATO içinde tutulması yolunda İngiltereye baskı yapmaya başlar. Ancak Kıbrıs İngiltere için çok önemli bir stratejik öneme sahiptir. Henüz ABD emperyalizmin kanatları altına girmemiş olan İngiltere, bir süre ABD'ye direnecek ve Kıbrıs yeni-sömürgecilik ile klasik sömürgecilik arasında yaşanan bir gerilime sahne olacaktır.

Marshall ve Truman yardımları ile ABD etki alanına giren, ABD tekelleri vasıtasıyla ABD'nin yeni-sömürgesi haline gelen Yunanistan'ın Enosis talebi İngiltere tarafından sert bir şekilde reddedilecektir. Ancak içte Kilise ve AKEL, dışarıda ise Yunanistan ve ABD, İngilizleri sıkıştırmaktadır. Bunun üzerine İngiltere klasik bölü yönet politikasını devreye sokar.

Kıbrıs Türk Yukarı Sınıfı bu tarihe kadar halinden memnun bir şekilde yaşamaktadır. Daha 28 Kasım 1948 tarihinde Kıbrıslı Elenlerin plebisit, muhtariyet ve ilhak istemleri protesto edilerek "Muhtariyet esaret, Enosis ölüm, adil İngiliz idaresinin devamını isteriz" sloganı ile eylem yapılmıştır. Buradan da görüleceği gibi "statükonun devamı" tezi çervesinde hareket eden, İngiliz sömürgecilerle yakın ilişkide bulunan bu asalak sınıf, kısa sürede İngilizler tarafından ikna edilerek "Taksim" istemeye başlar. Kilise'nin Yunanistan'a eklenme ve hazır bir ulusa dahil olma siyaseti (ENOSIS) böylece emperyalist İngiltere'nin de yardımlarıyla karşıtını bulur: Kıbrıs Türk tüccarlarının Türkiye'ye eklenme ve hazır bir ulusa dahil olma siyaseti (TAKSİM). Zamanla Türkiye de Taksim tezini savunmaya başlar ve NATO içi kamplaşma netleşir. Kıbrıs'ta Kıbrıslı Türkler'e karşı Kıbrıslı Elenler, taşeron devletler bağlamında Yunanistan'a karşı Türkiye ve emperyalist çıkarların hesaplaşması bağlamında İngiltere'ye karşı ABD. Tarih boyunca Kıbrıslılaşamayan ve bu gerilimler temelinde savrulan işçi-köylü sınıfların emperyalist-milliyetçi siyasetlerin yedeği olmaktan kurtulması için, gelişmeleri bu üç düzeydeki ilişki ve çelişkiler bağlamında değerlendirmek ve tek

boyutlu çözümlenmelerden kaçınmak gerekmektedir. Olguları yalnızca emperyalizmin oyunu veya Türkiye/Yunanistan'ın yanlışları veya Kıbrıslı Elenlerin/Türklerin hataları olarak değerlendirmekten kurtulamayan çözümlenmeler, tek boyutlu kalmaya ve gerçeği anlayamayıp değiştirememeye mahkum olacaktır.

İngiltere'nin Türkiye ve Kıbrıslı Türk tüccarları devreye sokması üzerine ABD de hamle yapar ve İngiltere'yi biraz daha sıkıştırmak için silahlı mücadeleye başlatır. Yunanistan İç Savaşı'nda faşist paramiliter güçlerin komutasını yürütmüş CIA destekli General Grivas, Kıbrıs'a gönderilir. ABD ve Yunanistan'dan tam destek alan Grivas, EOKA'yı örgütlemeye başlar. Ancak İngiltere geri adım atmamakta ısrar edecektir. ABD'nin EOKA kartının karşısına Kıbrıslı Türkleri paralı asker yazıp böl-yönet siyasetini derinleştirerek çıkan İngiltere, aynı zamanda da TMT'nin örgütlenmesini sağlar. Böylece adada faşist paramiliter çeteler, farklı emperyalist odaklardan aldıkları destek vasıtasıyla varlık alanı yakalarlar. İki halk arasında güvensizlik yükseldikçe yükselmekte, Müslümanlar Türkleşirken, Hristiyanlar Elenleşmektedir. Egemenlerin her düzeydeki çatışması halkların günlük hayatlarına da yansırken, etnik ilişkilerin ötesinde bir direniş odağı oluşmaz/oluşamaz. Emperyalist güçler arasında yaşanan çekişmede üçüncü bir cephe açmak için faaliyet yürütmeyen AKEL'in pasif kalışının da etkisiyle Kıbrıslı Türkler ve Kıbrıslı Elenler birbirine düşman iki kamp halinde örgütlenirler.

İngiltere'nin Süveyş krizi sonrasında ABD karşısında geri adım atmaya başlaması ile birlikte 19 Şubat 1959 tarihinde Kıbrıs Cumhuriyeti'ni yaratan anlaşmalar imzalanır. İngiltere ada üzerinde dokunulmaz, tartışılmaz Kraliyet toprağı sayılan iki büyük üs olarak Kıbrıs'ın geriye kalan bölgelerini boşaltır. Bu bölgeler ABD'nin yeni-sömürgecilik siyasetine uygun olarak sözde bağımsız bir cumhuriyet ilan edilerek uluslararası emperyalist sisteme eklenir. 16 Ağustos 1960 Kıbrıs Cumhuriyeti'nin ilanı aynı zamanda yeni-sömürgeci siyasetin zaferidir. Artık İngiltere'nin açık işgali yerine ABD'nin gizli işgali söz konusudur. İngiliz valisi gitmiş, emperyalizmin işbirlikçileri, CIA-MI6 tarafından kurulan faşist terör örgütlerinin ajanları Cumhuriyet'in en yetkili makamlarına yerleşmiştir.

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin varlığı çok da uzun sürmeyecektir. Türkiye-Yunanistan, Kıbrıslı Türk/Elen egemenleri ve emperyalist ülkeler arası dengeler üzerine kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti; bu dengelerin değişmesi ile birlikte tarihe havale olacaktır. Emperyalist ilişki ve çelişkilere dayalı olarak kurulan sözde bağımsız bir cumhuriyetin aynı ilişki ve çelişkiler sonucunda yıkılması doğal kabul edilmelidir. Gerçekten bağımsız ve halkları kardeş bir Kıbrıs için verilecek mücadele ise anti-emperyalist bir temelde yürütülmelidir. ☒

Temmuz 2002: 1. Annan Planı taraflara sunuldu.

3 Temmuz 1958: Arif Hulusi Barudi'ye Elenlerin yanında çalışmaya devam ettiği için süikast girişimi yapıldı.

4 Temmuz 1996: Demokrasi ve İnsan Hakları Hareketi kuruldu.

5 Temmuz 1994: ABAD kararı (AB Adalet Divanı) uyarınca KKTC menşei ürünlerin AB'ye ithalatı yasaklandı

6 Temmuz 1996: Gazeteci yazar Kutlu Adalı öldürüldü.

14 Temmuz 1958: TMT bir bildiri yayınlayarak "tüm rumlara" karşı savaş ilan etti.

14 Temmuz 1964: Dean Acheson, Türkiye'ye Karpaz'da üs vererek adanın Yunanistan ile birleşmesi planını önerdi. 1. Acheson Planı

15 Temmuz 1974: Makarios'a darbe

18 Temmuz 1996: Demokrasi ve Barış İçin Eylem Birliği kuruldu

20 Temmuz 1974: ABD'nin Acheson Planı fiili olarak uygulamaya konuldu. TC Kıbrıs'ı işgale başladı.

Ağustos 1983: GÜSAD'ın kuruluşu

Ağustos 1995: Bağımsız Gençlik Platformu kuruldu.

Ağustos 1998: Günlük Avrupa gazetesinin ücretsiz eki olarak yayınlanan "Seselim" dergisinin 1. sayısı yayınlandı. Dergi gazete içindeki devrimci gençliğin sesiydi.

1 Ağustos 1571: Osmanlı kuvvetleri Venedik'e ait Kıbrıs adasını ele geçirdi.

1 Ağustos 1945: "Kıbrıs Türk İşçi Birlikleri Kurumu" kuruldu. Kurum, KT liderliği tarafından Türk ve Elen işçilerini ayırmak maksadı ile kurulan ancak sonrasında solcuların eline geçmişti.

3 Ağustos 1977: Makarios öldü.

6 Ağustos 1979: "Kıbrıs'ın Bağımsızlık Yolu" nun yayınlanmaya başlaması.

14 Ağustos 1968: KTÖS kuruldu

14 Ağustos 1974: Acheson Planı çerçevesinde gerçekleşen 2. Harekat.

15 Ağustos 1926: Kıbrıs Komünist Partisi Kuruldu

16 Ağustos 1960: Kıbrıs Cumhuriyeti resmen kuruldu.

16 Ağustos 1960: İlerici avukatlar Ayhan Hikmet ve Muzaffer Gürkan tarafından yayınlanan haftalık gazete CUMHURİYET'in ilk sayısı yayınlandı.

31 Ağustos 1991: Basın-Sen kuruldu

Eylül 1985: Devrimci hareketi yeniden toparlamak amacıyla aylık "Özgürlük Dergisi" yayınlanmaya başlar.

Eylül 1985: Girne Sanat Derneği kuruldu

Eylül 1986: Yüksek Teknoloji Enstitüsü, DAÜ oldu.

Eylül 1993: Lefke Türk Spor Kulübü Grup Yorum'u davet eder. Ancak Yorum üyeleri sınır dışı edilir.

Eylül 1997: Avrupa Gazetesi'nin yayınlanmaya başlaması

13 Eylül 1955: Fazıl Önder'in yazı işleri müdürlüğünü yaptığı haftalık İnkılapçı gazetesinin ilk sayısı yayımlandı.

24 Eylül 1978: Mustafa Ertan Kadioğlu öldürüldü.

27 Eylül 1960: Kıbrıs Türk Halk Partisi kuruldu. (Ayhan Hikmet, Muzaffer Gürkan ve İhsan Ali)

28 Eylül 1968: KTOEÖS kuruldu.

Çalışma Yaşamında Haklarımız

Sendika Nedir?

Sendika, çalışanların ekonomik-demokratik haklarını korumak veya ileriye götürmek amacıyla oluşturdukları örgütlülükleridir. Yürürlükteki yasalara göre "işveren sendikaları" da olabilmektedir. Patronların biraraya gelerek oluşturdukları birliklere "işveren sendikası" denilmektedir. Ancak tarihsel olarak sendikalar emekçiler tarafından ve emekçiler için kurulan demokratik kitle örgütleridir.

Neden sendikalaşmak gerekir?

Patron işyerinin sahibidir. Ekonomik olarak ve hükümet edenler ile olan yakın ilişkileri nedeniyle güçlüdür. Tek tek işçiler patron karşısında zayıftır. İşini en iyi yapan ve en becerikli işçi bile patron için vazgeçilmez değildir. Eğer patronun çıkarlarına zarar verirse, yaşlanırsa, sakat kalırsa veya patronun vermek istemediği herhangi bir hakkını talep ederse kolaylıkla işten atılabilir. Ayrıca işçilerin teker teker günlük çıkarlarından farklı olarak uzun vadeli ortak çıkarları da vardır. Yaşlılıkta güvenli bir gelecek, hastalıkta bakım, ilaç veya ölüm, işten atılma gibi durumlar için çeşitli hakları patron hiçbir işçiye kendi gönlü ile vermek istemez. İşçiler ortak çıkarları için, iş garantisi, onurlu bir çalışma yaşamı ve güvenli bir gelecek için sendikalaşmak zorundadırlar. Yoksa patronun karşısında aciz ve güçsüz durumda kalırlar.

Sendika nasıl kurulur?

Yürürlükteki yasalara göre herhangi bir

meslek veya işte çalışanların sayısı 20 kişi veya daha fazla olduğu takdirde böyle bir iş için bir sendika kurulabilir. Sendikalar önceden izin almadan kurulur. Kuruldukları tarihten itibaren bir ay içinde kayıt başvurusunda bulunmalıdırlar. Kayıt başvurusu yapıldığı andan itibaren de sendikalar tüzel kişilik kazanıp sendikal faaliyette bulunabilirler. Ancak özel sektörde sendikalaşmak patron tarafından her türlü yasa dışı yol ile engelleneceğinden ve patronların her zaman hükümetler tarafından kayırılıp kollandıkları bir gerçek olduğundan; sendikal çalışma belli bir aşamaya kadar gizlilik içerisinde yürütülmelidir. Bu sebeple sendika kurmanın hazır bir reçetesi yoktur. İşyerindeki en can alıcı sorunları çözmek amacıyla, en güvenilir çalışanların uzun süreli bir faaliyet yürütmesi, yavaş yavaş aralarına yeni insanları da alarak iyice güçlendikten sonra sendikanın kurulduğunun ilan edilmesi gerekir.

Ülkemizde neden özel sektör sendikasıdır?

Ülkemizde özel sektörde sendikalaşma oranı binde birlerle ifade ediliyor. Bunun öncelikli nedeni patronların sendikalaşmaya tahammülsüz tavrı ve hükümetlerin bu tavra çanak tutmasıdır. Ne patronlar ne de hükümetler işçilerin örgütlü, güçlü ve bilinçli olmasını istemezler. Bunun için de işçilerin birlik olmaması için uğraşırlar. Ancak tek neden bu değildir. Ülkemizde stratejik yeni-sömürge ülkesi olmasından dolayı bilinçli

ülkede olmanın verdiği tedirginlik, ücretlerin kendi ülkelerine göre görece yüksek oluşu, geleceklerini bu ülkede görmeyip para kazanarak gitme istekleri nedeniyle zorlu bir sendikalaşma mücadelesinden uzak durmaktadırlar.

Mevcut sendikaların, sendikalaşmanın düşüklüğünde eksikliği nedir?

Mevcut sendikalar genellikle kamuda örgütlü sendikalardır. Devlet daireleri dışında kooperatifler, devletin de ortak olduğu vakıf üniversiteleri, kamu iktisadi teşekkülleri, belediyeler gibi yerlerde sendikalaşmadan bahsedilebilir. Patronunun adı sanı belli olan hemen hiçbir işyerinde sendika yoktur. Bu durumda yasal sıfatı ne olursa olsun biz tüm bu sendikalara kamu sendikası diyoruz. Ancak özel sektörde sendikalaşma nerdeyse hiç yoktur. Kamu sendikaları özeldesendikalaşmayı teşvik etmek için, gerekirse bunu kendileri sağlamak için daha mücadeleci bir şekilde davranmalıdırlar. Bunun yapılması en başta kamu sendikalarının çıkarıdır. Özeldesendikalaşmanın kamuda çalışan emekçilerin karşı hükümetler tarafından kısıktırılması veya özeldesendikalaşmanın hak kayıplarının emekçilerin genel çıkarlarını aşağıya doğru çekmesi ancak bu şekilde engellenebilir. Ancak kamu sendikalarının birçoğu kamudaki rahatlığı tercih ederek örgütlenme mücadelesi vermemektedirler.

Bazı sendikalarda ise hiçbir zeminde savunulamayacak mazeretler üretilerek kapalı kapılar ardında bu mazeretlere yaslanılmaktadır. Örneğin yabancı işçileri istemedikleri için onları örgütlemediklerini söyleyen sendikacılar vardır. Tabii bunu hiçbir zaman açık açık kabul etmezler. Ancak özel ortamlarda da bu mazeretlerini söylerler. Bir kere işçi sınıfının milliyeti yoktur. Öte yandan yabancı işçilerin varlığı bazı sendikacılar bundan hoşlansa da hoşlanmasa da bir gerçektir. Bu durumda ucuz işçilik ve çalışma yaşamında sömürünün artması gibi olgulardan kaçınmak, ücretleri yükselterek yerli işgücünün de özel sektörü tercih etmesini sağlamak; yabancı işçileri de örgütleyerek özel sektörde ücret, izin, iş güvenliği gibi olguları kamu seviyesine çıkarmaktan geçmektedir. Diğer bir mazeret ise daha "sosyalist" görünen bir mazerettir. "Biz özel eğitime, özel sağlığa karşı olduğumuz için buralarda örgütlenmiyoruz." Bir kere sendika kurmak sendikalaştığı yerin olumlu bir iş yaptığını tescillemek demek değildir. Orada çalışan emekçilerin haklarının ilerletilmesi için mücadele etmek demektir. Bu mantıkta olan sendikalar en başta devlette örgütlenmemelidirler

emekçiden mektup

sorularınız için:

Posta: Esen Sokak,
Mine Mazlum Apt. 12/2
Dumlupınar / Lefkoşa
e-posta: argasdi@yahoo.com

Yaklaşık 2 yıldır çalışma izni ile çalışıyorum. Eğer işten durdurulursam başka bir işte çalışmak için ne yapmam gerekir?

6 aydan uzun bir süre çalışma izni ile çalışan bir işçi, işten durdurulduğu veya işi bıraktığı tarihten itibaren 30 gün içinde başka bir işyerine yatay geçiş yapabilir. Bunun için patronun yapmasını beklemeden sigorta ve çalışma dairelerine kendi duruşunuzu bildirmeniz gerekiyor. Sigortadan eski işinize başladığınız ve durduğunuz tarihi gösteren bir evrak alacaksınız. Yeni işyerinizi bulup Çalışma Dairesi'ne başvurduğunuzda sizin sorumluluklarınız tamamlanmış olur. Geriye kalan işlemler yeni patronunuza aittir. Eğer durduğunuz tarihten itibaren 30 gün içinde yeni bir işyeri bulamazsanız cezaya girersiniz. Cezaya girmemek için ya zamanında iş bulmalı ya da durduğunuzdan 7 gün içinde adadan çıkış yapmalısınız. ☒

çünkü devletin kendisi sınıf egemenliğinin bir aracıdır. Savaşa karşıyız diye askerde çalışan sivilleri, polis devletin şiddet aygıtıdır diye polisleri, fuhuşa karşıyız diye seks emekçilerini, paraya karşıyız diye bankalarda çalışan personeli örgütlemeyecek miyiz? Kaldı ki sağlık ve eğitim örneğinden gidilirse geçmişte gerek Türkiye'de gerekse başka ülkelerde sendikalı özel üniversitelerin, öğrenci ve akademisyenleri ile birlikte greve çıkıp kamulaştırma talep ettiği örnekler de mevcuttur.

Bu noktadan bakıldığında ülkemizde özel sektörde sendikalaşmanın düşük olmasının asıl sorumlusu, emekçi sınıfların genel çıkarları için mücadele etmek yerine kendi rahatlarını bozmak istemeyen bürokratlaşmış sendikacılarıdır. Son zamanlarda yaşanan bazı girişimler ile birlikte bu durum bozulmaya doğru gider gibi görünüyor. Aynı zamanda sendikaların birçoğu da sendikalaşma zorunluluğunu savunarak mevcut olumsuz durumdan kurtulmaya çalışıyor.

Sendikalaşmanın zorunlu olması doğru birşey midir?

Sendikalaşmanın zorunlu olması en başta kulağa olumsuz duyulmaktadır. Yaşadığımız zamanlar neo-liberal ideolojinin sözde özgürlük, serbestlik vs. propagandası ile beyinlerimizi zorunlu olan herşeye karşı önyargılı kılmıştır. Oysa içinde yaşadığımız koşullarda emekçiler zorunlu olarak sendikasız bırakılmaktadır. Birçok emekçi sendikalaşmak istediği halde patronların baskısı sonucu sendikalaşamamaktadır. O zaman "zorunlu sendikalaşma" işçilere bir zorunluluk olarak yansımayacaktır. Asıl olarak patronlara bir zorunluluk olacaktır. Elbette en güzeli; işçilerin fiili, meşru ve militan eylemlilikleri ile kendi sendikalarını mücadele içinde kurmalarıdır. Bunun için de mücadele edilmelidir. Ancak emekçi dostu olduğunu iddia eden hükümetlerin maskesini düşürmek ve patronlar ile olan çıkar birliklerini göstermek için de hükümetlerden sendikalaşma zorunluluğu getirmesini isteyebiliriz. Emin olabiliriz ki patronlarla iyi geçinmek isteyen hiçbir hükümet sendikalaşmayı zorunlu yapamaz. Ama sendikalaşmayı zorunlu hale getirirlerse de bu yine emekçilerin çıkarına olacaktır. Çünkü en kötü sendika bile sendikasızlıktan iyidir.

Kimler Sendikaya üye olabilir?

Sendikanın kurulduğu iş veya meslekte çalışan (işyeri veya işkolu) ve 16 yaşını tamamlayan kişiler sendikaya üye olabilir. Bir sendika üyesinin yönetim kademesinde görev alabilmesi için 21 yaşını tamamlaması gerekir. Vatandaş olsun veya olmasın, çalışma izni ile çalışsın veya çalışmasın; çalışan herkes sendikaya üye olabilir.

Grev Nedir?

sendikalar emeğin ve emekçilerin haklarını savunurken çoğu zaman devletin kolluk kuvvetlerini karşılarında bulurlar

Grev çalışanların en büyük silahlarından biridir. Emekçiler haklarını korumak veya daha ileriye götürmek veya başka bir işyerindeki çalışanlarla dayanışmak amacıyla toplu olarak çalışmadıkları zaman buna grev denir. Grevler siyasi grev şeklinde de olabilir. Sendikaların ve emekçilerin grev dışında da onlarca mücadele şekli vardır. Grev silahı dengeli ve hedefine ulaşacak şekilde kullanılmalıdır.

Sendikaların siyaset yapması doğru mudur?

Siyaset, politika vb. olgular hayatın bir parçasıdır. Hayat çalışma yaşamını etkilediğine göre çalışma yaşamını işçiler için daha güzel kılmak isteyen sendikalar da elbette hayata dair fikirlerini söyleyecek, gerekirse üyeleri aracılığı ile mücadele vererek ona müdahale edeceklerdir. Sendikalar siyaset yapmalıdır. Zaten sendikaların siyaset yapmaması mümkün değildir. Çünkü yaşama dair ne yapılırsa yapılsın bu siyasettir.

Ancak sendikalar kendilerini partilerin yerine koymamalıdır. Sendikalar emekçilerin ekonomik-demokratik mücadelesinin araçlarıdır. Emekçilerin ücret-maaş vb hakları ile ülke demokrasisinin geliştirilmesi gibi yüzlerce konuda neredeyse hayatın her alanında emekçilerin haklarını savunurlar. Ancak sendikalar iktidar mücadelesinin araçları değildirler. İktidar mücadelesinin araçları partilerdir. En emekten yana parti bile iktidara gelse, sendikaların iktidardan bağımsız duruşu devam etmeli, sendikalar emeğin hakkını savunarak gerekirse iktidara taşıdıkları partiye karşı mücadele vermelidirler. Bu yüzden sendikalar her zaman ve her koşulda

partilerden bağımsız olmalıdırlar. En ilerici muhalif parti muhalefetteyken bile sendikalar bu partiden bağımsız olmalıdır. Böylece hem sendika parti tarafından yozlaştırılmayacak hem parti sendikal alandan gelen özgür ve özgün fikirlerle kendi donanımını zenginleştirebilecektir. Aksi takdirde bir partiye bağımlı bir sendika, o partinin iktidarında sarı bir sendika durumuna gelir.

Sarı sendika ne demektir?

Sarı sendika geleneksel olarak patronlardan, işverenlerden yana tavır koyan gerici sendikalara verilen isimdir. Kızıl sendika ise mücadeleciler, hak arayan ve karşısında kim olursa olsun emeğin çıkarlarını savunan sendikadır. Ülkemizde son yıllarda ne yazık ki bu kavramlar karmakarışık olmuştur. Geleneksel olarak patron sendikası olan sendikalar hala daha devlet ile uyumlu çalışmaya devam etmektedirler. Ancak geleneksel olarak muhalif duruşa sahip sendikalar CTP'nin hükümet olmasıyla birlikte eskiden savundukları şeyleri lafta savunmaya devam etmekle birlikte sonsuz bir hoşgörü ile donanmışlardır. Tarihsel olarak birçoğu revizyonist ve bürokrat bir gelenekten de gelseler coğrafyamızda bugüne kadar ortaya çıkmış en ilerici sendikalar olan bu sendikalar, CTP hükümetinin bir ortağı gibi davranmaktadırlar. Geçmişlerinden dolayı sarı sendika sıfatını kullanmak istemesek de, pratikleri bu şekilde devam ederse bilimsel isimleri ne yazık ki bu olacaktır.

Tabii mevcut duruma rağmen emekten yana, bağımsız sendikal duruşunu onurlu bir şekilde koruyan sendikaların da olduğunu belirtmek gerekir.☒

kütüp-ha!-ne?

ben okudum, pek hazettim

Nazen Şansal
nazensansal@yahoo.com**Subcomandante Marcos,
Türkçesi: Çiğdem Dalay,
Agora Kitaplığı**

Ocak 1994'te, Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu (EZLN), Meksika'nın en yoksul bölgesi olan ve yerli halkın yaşadığı Chiapas eyaletinde bir isyan yarattı. Küreselleşme ve neo-liberalizm muhalifi bu isyan, dünyadaki sistem karşıtı hareketler için büyük bir ilham kaynağı oldu. Sloganları "itaat ederek yönet" (önderlik ettiklerinin sesine ve dileklerine itaat ederek önderlik etmelisin), sol hareketlerin yukarıdan aşağıya yazılan tarihine karşı bir çılgılık gibi yükseldi.

Zapatistaların "Subcomandante"si Marcos, bir yandan yerli halktan aldığı emirlerle ordusunu yönetip Meksika hükümetine karşı savaşırken diğer yandan da Zapatista hareketinin edebi sesini yaratmakta. Bildiri ve öykülerden oluşan "Sözümüz Silahımızdır" ve polisiye bir roman olan "Huzursuz Ölüler" de okunmaya değer kitaplar olmakla beraber, "Zapatista Hikayeleri" için tekrar tekrar okunabilecek bir başucu kitabı demek pek de abartılı olmayacaktır. Ezop'tan Brecht'e, İyi Kötü ve Çirkin'den Barberalla'ya pek çok kitap ve filme yaptığı göndermelerle zenginleşen öykülerde, Marcos'un kendine özgü mizah ve sıcaklık dolu üslubu, zeki ve neşeli sesi okuyucuyu hemen kavrayıveriyor. Doğaya, hayvanlara, tanrılara, kısaca yaşadığımız evrene dair hikayelerin içerisine incelikli bir şekilde giriveren neo-liberalizm ve kapitalizm eleştirisi, bu kitabı Zapatista hareketinin edebi-siyasi alt metni yapıyor. "Zapatista Hikayeleri", maçoğun yok edilmesi, öncü olmanın kibirinin ortadan kaldırılması, yerlilerin (halkın) söylediklerine kulak verilmesi, özellikle de yaşlı insanlarla küçük çocukların sözlerinin dinlenmesinin zorunlu bir öğrenim süreci olduğu gibi genel mesajlar içeriyor. Bununla beraber, her bir öykünün satır aralarında saklanmış, akla ve yüreğe hitab eden, zaman zaman gülümsetip zaman zaman gözleri yaşartan pek çok hayat dersi de yer alıyor kitapta.

Üç bölümden oluşan kitabın ilk bölümünde Marcos'la neo-liberalizm hakkında tartışmalar yapan ukala bir böcekle tanışırız. Don Durito, Zapatistaların daha ne kadar ormanda dolaşip botlarıyla böcekleri

Koca Antonio yine yıldızı gösterdi. Eline baktı, "Hayal kurarken yukarıdaki yıldıza bakman gerek, ama eğer savaşıyorsan yıldızı gösteren ele bakman gerek. Yaşamak budur, bir aşağı bir yukarı bakar durursun."

ezeceklerini merak ettiğinden bu savaşın ne zaman biteceğini araştırmakta dolayısıyla neo-liberalizm üzerine kafa yormaktadır. Marcos, kendini gezgin şovalye sanan, kılıç kullanıp at (kaplumbağa) binen bu komik karakteri yaratırken Don Kişot'tan fazlasıyla etkilenmiş. Zaten Durito da zapatista hareketinin maceracı, korkusuz yönünü temsil ediyor. Kah Shakespeare'den esinlenip aşık olan kah Sherlock Holmes'a öykünüp dedektifliğe soyunan Durito, Subcomandante'ye "uşağım" diye hitap edecek kadar da cüretkar.

Zapatista ayaklanmasının nedenleri hakkında pek çok şey yazıldı, çizildi. Şimdi ben başka bir nedeni daha olduğunu söylüyorum size: Zapatistaların ayaklanmasının nedeni henüz doğmamış Zapatistalardı; yani Zapatista çocuklarının çoğu.

gerilla uzmanlığını gösterecektir; harita, pusula ve çeşitli aletlerle yolu bulmaya çabalar, ancak bulamaz. Bir süre sessizce izleyen Koca Antonio, sonunda bıçağıyla önlerini görmelerini engelleyen dalları keserek ilerlemeye devam etmelerini sağlayacak bir yol açar.

Koca Antonio'ya dönüş yolunu nasıl bulduğunu sordum; "Ben bulmadım" dedi, "Öyle bir yol yoktu. Bulmadım, yarattım. Kendi yolunu kendin yaratmalısın. Yürüyerek."

Kitabın "Genç" isimli son bölümünde ise Zapatista çocukları anlatılır. Marcos, bir röportajında, yerli halktan oluşan toplulukların içişlerine karışmamaya, kararlarda taraf olmamaya çalıştığını ancak çocuklarla daha rahat konuşabildiğini çünkü onlarla karar vermek zorunda olmadığını söylemiştir. Onlarla oynamaktan en az çocuklar kadar kendisi de zevk alan Marcos, çocuklarla geçirdiği zaman boyunca sadece eğlenmekle kalmaz, hikayelerde bu çocukların büyük kısmının daha beş yaşına gelmeden öleceklerini bildiği için duyduğu öfkeyi de güçlü bir şekilde hissettirir.

Tonita sırtında küçük bir odun sepetiyle yürüyor. Sadece beş yaşında ve çocukluğu sırtına yük oluyor.

Zapatista Hikayeleri okuyucuya edebi bir metin okumanın hazzını tattırırken öte yandan da sistemle mücadelenin hem kalem hem de silahla pek de güzel yapılabileceği fikrini pekiştiriyor. Bizi Meksika dağlarında gezintiye çıkarıp ilk tanrıların sofralarına konuk eden, bir hikayeden diğerine koşan firari bir ata gülümsetip savaş uçaklarını sapanla vuracağına inanan çocuklarla tanıştıran bu kitabı ben okudum pek hazettim. Size de tavsiye ederim...☒

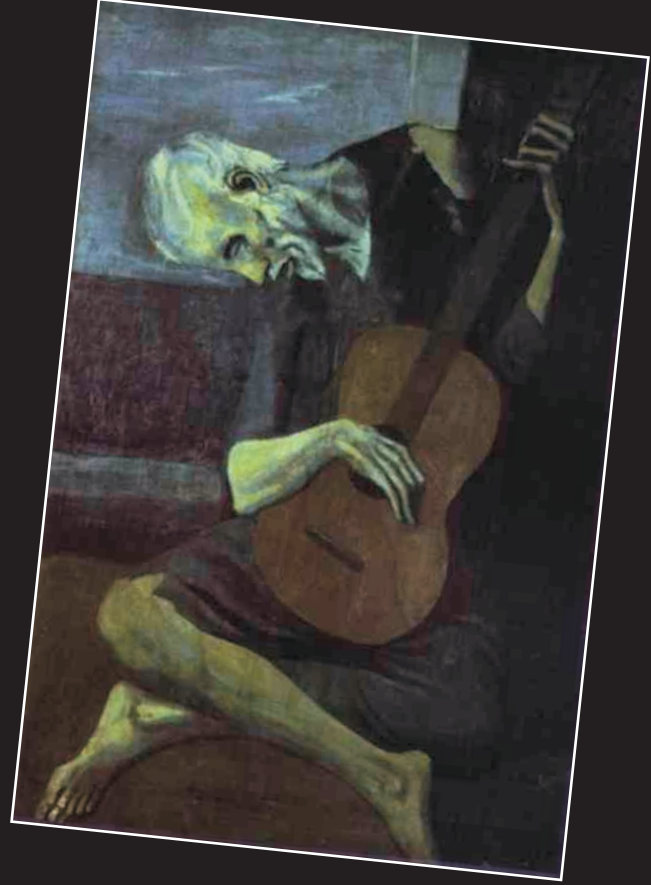
"Bilmelisin ki sevgili Watson'um, neo-liberalizm tüm insanlığı tehdit eden bir salgın. AIDS gibi. Tabii Meksika siyasi sisteminin insanı büyüleyen bir aptallığı var. Ama dünya nüfusunun dibine darı ekmeye niyetli olan tüm bu hükümetlerin ortak bir yönü var; bütün başarıları bir yalan üstüne kurulu ve bu nedenle temelleri senin üzerinde oturduğu şu bank kadar sağlam."

"Bence teorin bir fant..." Sözümü bitiremiyorum. Ağaç köklerinden yapılmış banka oturmamla bankın yere çarpan bedenimdeki kemiklerden çıkan belli belirsiz sesler ve ağızından çıkan pek de belirsiz olmayan küfürler eşliğinde yere çökmesi bir oluyor."

"Yaşlı" başlıklı ikinci bölümde ise hayata dair tüm bilgileri doğadan edinmiş bilge bir kişilikle karşılaşırız. Bu, Marcos'un yol göstericisi, dağlarda yaşayan yerlilerin tercümanı Koca Antonio'dur. Yaşlı Antonio, eski Maya tanrıalarının hikeyelerini anlatarak bize ne olmamız gerektiğini öğreten, yürümek için soru sormamız gerektiğini öğütleyen biridir. "Yedi Gökkuşağının Hikayesi"nde ilk tanrılar yeni bir dünya yaratmak üzere en iyi yolu bulmak için düşünürken aniden bir gökkuşağı, renklerden, bulutlardan ve ışıktan bir köprü görürler ve o zaman asıl görevlerinin köprüler kurmak olduğunu anlarlar. "Ötekilerin Hikayesi"nde tanrılar farklı ama eşittirler ve ilk tanrıların vardığı ilk fikir birliği, birbirlerinden farklı oldukları ve ötekinin varlığını kabul etmenin şart olduğudur. Marcos'un kendisiyle açıktan alay ettiği "Yol" adlı öyküde Marcos'la Koca Antonio ormanda kaybolurlar. Marcos yıllar boyunca dağlarda kazandırdığı

Zor ki yaşamak
 Öylesine zor
 Ezenler oldukça
 Hele bir de ben ben oldukça
 Üstüne üslük birde burda
 Bu adada oldukça
 Beni ben yapan yer
 Hem mapusum, hem de cennetim
 Yoksa kaçıp gitmelimi
 Kızmalımı, sevmelimi
 Yok, hayır
 Evvela şunu bilmeli
 Özgürlük orda burda değil
 Beni bana veren yerde
 Özgürlük burda
 Yok bu cennetin hurileri
 Ne de şarap akan dereleri
 Ama dedim ya
 Oldukça sen ve ben gibi niceleri
 Tam yaşanacak yer bu Kıbrıs
 İşte o zaman haykırmalı
 Biz özgürüz
 Evren gibi, rüzgar gibi
 Öyle bir de esmeli ki
 Üşütsün ve korkutsun bütün
 ezenleri
 Ali Şahin

Varolmayanın arayışları

gölgeler dansetmeye başladığında
 beyaz gözlerinde kentlerin
 kaybolmuş gardiyan bakar
 zincirlerine gizemin
 sararmış ışıkları sokak lambalarının
 karıştığında pancurdan süzülen
 kızılığın boyanın
 bir tek gardiyan bakar
 kör gözleriyle
 karanlık geceye

Yıldızlar kayganlaştığında gökyüzünde, bir tek uçumuz olurduk balkonda sararmış sarmaşıklarda salanan. Ne periydik ne de hayalet; ama kaybolmuş bir güneştik, yer değiştirmiş iğrençlikleriyle sokak lambalarının, bir gölgeydik ve kırmızı ışıklarıydık yatak odalarının. Kayboluşumuza ağıtlar yaktığımız günlerin birinde karşılaştık göz yaşlarımızla ve karıştırıp bir birine içtik duygularımızın. Anlattık çağrılmamış öykümüzü; var olmayanın arayışların(ı)(a). Anlamak kolay değil kim olduğumuzu, anlamak kolay değil zaaflarımızı. Kaybolduğunda kentler gölgelerin altında, yağmaya başladığında yağmur, bir tek güneş bakabilirdi parlak gözlerle; güneş aydınlatabilirdi geceyi. Kırmızı ışıklarda kalmıştı birimiz; yatak odalarının kırmızı ışıklarında. Romantik gece lambalarının yaşadığı aşk ve bize kalan kırmızı gölgeler. Gölgeler... Sokak lambalarının ve araba ışıklarının kirlenmediği gölgeler. Birimiz güneştik ve birimizse gölgeydik ve kırmızı ışıklarıydık yatak odalarının. Hangimiz hangimizdik? Bu kelimeler benim ama nasıl? Ben hiç yaşamadım ki... Yoksa? Yoksa hep mi yaşıyordum? Yoksa? Ben... ben... ben... peki ama ben kimdim? Yaşamak kimdi? Kimdendi?

Bölünen kişilik
 onun üç parçası
 ve ben

Yazan: Ben

Yazacağım

Yazacağım bu can tende
 Durana dek yazacağım
 Eşitsizlik zincirini
 Kırana dek yazacağım

Günüm çıkasıya dardan
 Haber gelesiye yardan
 Vurguncuyu şahdamardan
 Vurana dek yazacağım

Ağalığın çöküşünü
 Gür suların akışını
 Fakirliğin kalkışını
 Görene dek yazacağım

Sorumluyum ben çağımdan
 Düz ovamdan dik dağımdan
 Sömürgeci toprağımdan
 Sürene dek yazacağım

Halkım uyanmasın diye
 Gerçekler gizlenir niye
 Anayasam raftan köye
 Girene dek yazacağım

Aşık İhsani

